

Вічний Скарб

www.lifesource.com.ua

«Охороно моя та
твердине моя, Боже мій,
я надіюсь на Нього».

(Пс. 90:2)

ВДЯЧНІСТЬ

Для того щоб розвинути в собі почуття вдячності, нам не потрібно чекати, поки доля обсипле нас щедрими дарами. Ми можемо розвивати подяку, розмірковуючи про ті дари, які нам уже подані.

2

ТАМ, ДЕ БОГ

Якщо життя навіть з матеріальним достатком не приносить нам задоволення, запитаймо себе: «Чи на тому я місці, де мене поставив Бог?»

4

ЧОМУ ІСУС ОЧИСТИВ ХРАМ

Для багатьох Ісус, Котрий виганяє торговців із храму, являє собою образ, що трохи бентежить і «не вписується в характер» м'якого Вчителя з Євангелія. Але чи так це?

5

ПРИЧИНИ ЗНИКНЕННЯ ЦИВІЛІЗАЦІЙ

Кожна цивілізація надто пізно усвідомлювала, що невеликі дірки в греблі неминуче призводять до падіння всієї споруди.

6

РОЗБИВАЮЧИ КРИГУ СЕРЦЯ

Деяким людям складніше налагодити контакт, ніж іншим... Бог не відповів на мою молитву так, як я того чекала. За допомогою Христа мені вдалося достойно вчинити в ситуації, що склалася. Завдяки цьому я змогла засвідчити про Бога людині, котрій у той момент Він був просто необхідний.

8

ЗОЛОТИЙ ПОСЛАНЕЦЬ

9

КРАСА — ЗОЛОТА МОНЕТА ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ

Діти чудово розуміють силу зовнішньої привабливості. Вони стикаються з цим щодня. З раннього віку діти асоціюють гарних людей з добром, успіхом і високим становищем у суспільстві; негарні люди в їхніх очах — це обов'язково погані люди, яких потрібно боятися та яких відкинуло суспільство.

10

ДІЗНАЙСЯ ПЕРШИМ

12

У боргу

Один заможний чоловік, виходець з бідної родини, вирішив допомогти жебракам. Ось що він вигадав. На воротах свого будинку, що знаходився на одній з найжвавіших вулиць міста, багач повісив оголошення, написане великими літерами: «Сьогодні з 11 до 12 години я буду віддавати борги кожного, хто до мене звернеться».

Велика кількість людей пройшла повз ворота того дня. Вони з подивом читали оголошення, та, хоча багато з них мали борги, ніхто не наважувався звернутися по допомогу, бо думали, що це розіграш або жарт.

І лише два простаки все-таки наважилися спробувати щастя. На їхній подив, багач з готовністю сплатив усі їхні борги. Радіючи, вийшли вони на вулицю, а там їх одразу оточив натовп. Усі хотіли знати, чи справді борги сплачено. Щасливі друзі це підтвердили. І тоді натовп метнувся в дім багача, щоби теж отримати обіцяний подарунок. Та було

уже пізно. Годинник пробив 12 разів, благодатна можливість була впущена.

Чи не відбувається подібне в нашому духовному житті? Бог хоче пробачити нам усі наші гріхи, але для цього ми маємо вчасно прийти й довіритися Йому. Інакше всі борги залишаться з нами.

Вона до мене повернулася

Один молодий муляр ремонтував будинок. Відірвавши шматок тиньку, він побачив, що замість однієї цеглини в стіну замурована товста книга. Це була Біблія. Невідомо, чому та як вона потрапила туди. Хлопець не дуже цікавився питаннями релігії, але під час обіду почав читати ту книгу.

Потім читав її увечері вдома. І так відкрив слова, якими Бог звертався до нього. З часом його життя змінилося. Через два роки муляр одержав роботу в Аравії. Там він жив разом з іншими робітниками в готелі. Одного вечора його друг побачив, як він читав Біблію.

— Що читаєш? — запитав його.

— Біблію.

— Що? Біблію? Які дурниці! Лише уяви: багато років тому я замурував таку ж книжку в одному з будинків у Мілані. Мені цікаво, чи хтось зумів її звідти витягнути!

Муляр здивовано подивився на свого друга й запитав:

— А якби я показав тобі ту Біблію?

— Я би впізнав її, бо залишив на ній свій знак, — відповів той.

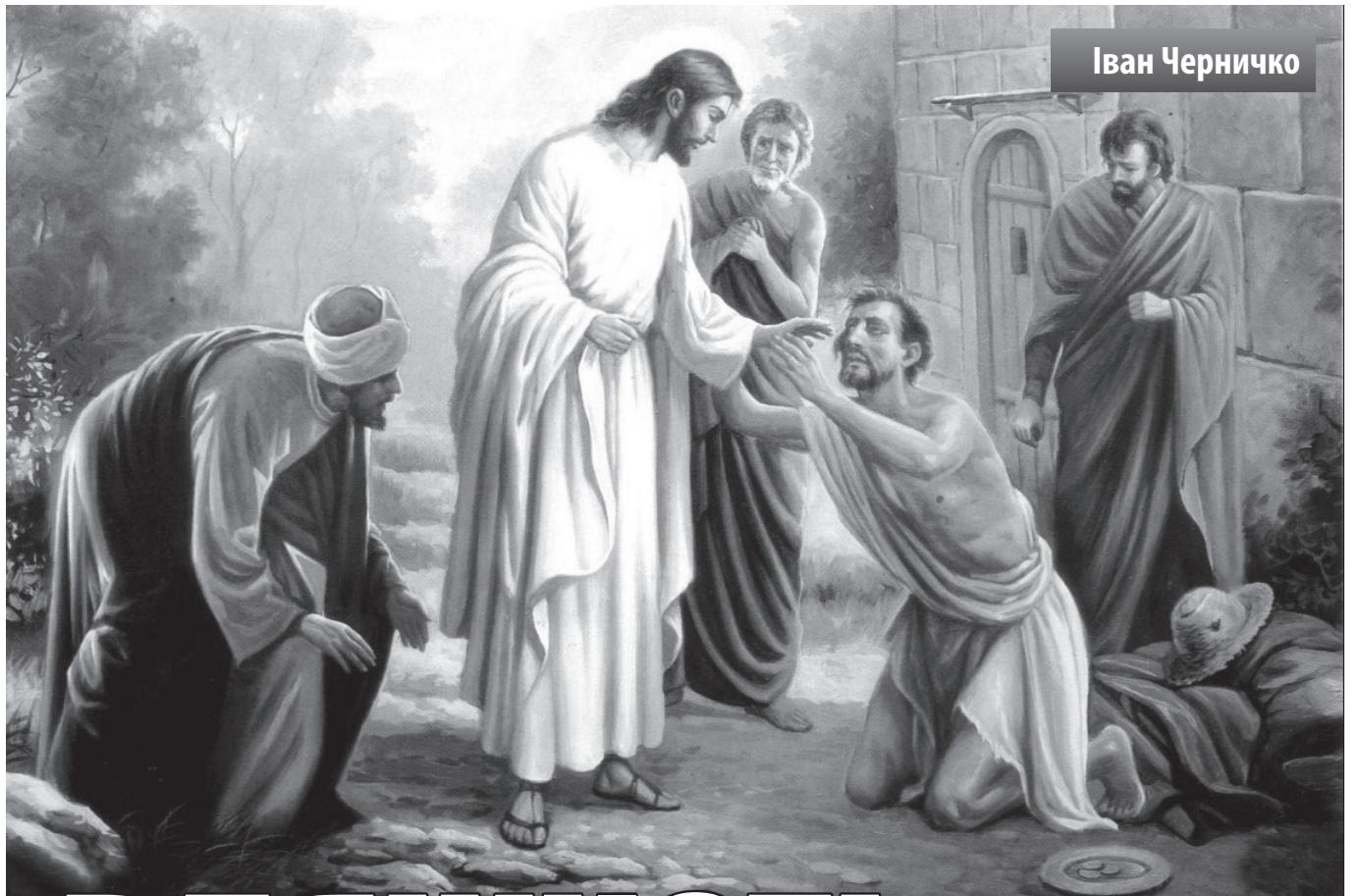
Молодий муляр подав Біблію другові.

— Пізнаєш свій знак?

Той узяв книгу в руки, поглянув і стривожився. Це була Біблія, яку він замурував, звертаючись до товаришів: «Хочу побачити, чи вона вибереться звідси».

Молодий муляр усміхнувся і сказав:

— Бачиш, вона повернулася до тебе!

Іван Черниченко

ВДЯЧНІСТЬ

Вдячність — одна з найкращих рис характеру. Це те, що визначає поведінку людини, яка пізнала Ісуса Христа й увірнула в Нього. Святе Писання вчить нас: «Дякуйте за все завжди Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа» (Еф. 5:20).

Ми інколи настільки захоплюємося прославленням справ рук людських, що зовсім перестаємо звертати увагу на творіння Бога. «Небеса проповідують славу Богу, і про справи рук Його віщає твердь» (Пс. 18:2). Навіть у важкі часи не дозволяйте собі занурюватися у свої турботи настільки, щоб перестати помічати світ, створений Творцем. Для нашої ж користі дуже важливо визнати, що все під небесами належить Богові, і ми повинні прославити Його за це.

Звичайно, вдячність не з'являється просто так: коріння справжньої подяки походить від Бога. Християни мають добрий приклад вдячності Ісуса Своему Отцеві, Котрий постійно бачив присутність і діяння Отця й дякував Йому.

Ми повинні розуміти: усе, що ми маємо — блага, таланти, близьких, це дар Бога. У своєму житті ми повністю залежимо від Нього й віддани Його доброти. Тільки вдячність захищає нас від пихи та пожадливості.

Невдячна людина є переважно сухою і нечутливою, вона хоча й визнає зроблене їй добро, але сприймає це як належне. Марно чекати вдячності від людини, що будує своє життя на корисливих розрахунках. Для таких інших людей тільки засоби для досягнення цілі, і віддячувати добром за добро вони можуть тільки тоді, коли їхній вияв вдячності не загрожує їм ніякою втратою, а навпаки, може принести їм ще й якусь користь.

На перший погляд здається, що відсутність такої риси, як вдячність, не така вже й велика вада. Є набагато гірші. Однак не в порівнянні справа, а в тому, що така людина не здатна повірити в те, що інші можуть мати щирі, безкорисливі почуття, оскільки самі вони їх не мають. У кожній виявленій до них прихильності вони вбачають якийсь прихований розрахунок, бажання їх обдурити чи якось принизити. Такі люди, якщо й віддячують, то тільки з розрахунком одержати якусь нову вигоду.

Вдячність саме в тому й полягає, що людина здатна належно оцінити всіляку виявлену до неї уважність, всіляку зроблену їй добру справу. Вдячність має також велику суспільну цінність, бо підтримує в людях бажання робити до-

бро, слугує поштовхом до сердечної теплоти.

Усім нам нерідко не вистачає часу, щоб відволіктися від буденних турбот і зосередитися на Божому творінні. Подякувати Богові за нього й прославити Його як нашого Творця. Коли ми робимо це, перед нами відкриваються нові перспективи. Суєта походить з нашої свідомості, і ми починаємо дивитися на світ іншими очима, Його очима!

Бог любить Своє творіння. Звичайно ж, Він не в захваті від усього, що сталося з ним, але Він знає, яким на початку створив його, бачить його потенційні можливості, знає його призначення і хоче, щоб ви теж бачили це.

Господь знає, з якою метою вас створив. Бог бачить також ваш потенціал і знає, як вам допомогти. Подякуйте Йому за це!

ЗДАТНІСТЬ ДО ВДЯЧНОСТІ

Більшість людей, зазвичай, не помічають загальні для всіх і водночас найнеобхідніші блага, навіть не вважаючи їх такими. Римський оратор Цицерон стверджував: «Жодною якістю я не хотів би володіти настільки, як умінням бути вдячним. Бо це не тільки велика чеснота, але й мати всіх інших чеснот».

Почуття вдячності говорить про шляхетність, м'якість та жвавість серця людини.

Надто часто ми сприймаємо благословення як щось належне. Це сонце, повітря, здоров'я, клімат, розум, дихання, їжа, одяг та інші безцінні блага, яких безліч. Багато людей сприймають це як щось таке, що, на їхню думку, має бути само собою, і тому не дякують за це. Чимало людей моляться, коли вони хворі, а коли одужують, «хворою» стає їхня вдячність.

Ми дякуємо тим, хто поступився нам місцем в автобусі або підвіз на машині. Ми дякуємо тому, хто розплатився за спільний з ним обід: няні, яка доглядала наших дітей, або ж сусідці, яка допомогла впоратися на городі. Але чи висловлюємо ми нашу подяку Тому, Хто дає нам усе це? У 17-му розділі Євангелія від Луки читаємо історію про те, як Христос зцілив десятеро хворих на проказу.

«По дорозі до Єрусалима Ісус проходив уздовж кордону між Самарією та Галілеєю. Коли Він увійшов в одне з селищ, Його зустріли десять чоловік, хворих на проказу. Вони стояли віддалік і голосно гукали: "Ісусе, Володарю, змилуйся над нами!". Побачивши їх, Ісус наказав:

"Підіть і покажіться священикам". І поки ті десятеро йшли, вони цілком очистилися. Та один із них, коли побачив, що він зцілений, повернувся й голосно славив Бога, низько вклонився... і дякував Йому. Він був самаритянином. У відповідь Ісус запитав: "Хіба не десятеро очистилися? Де ті дев'ятеро? Невже жоден із них, крім цього іноземця, не повернувся віддати подяку Богові?". І сказав йому Ісус: "Підведися і йди. Твоя віра зцілила тебе».

Що ж показує ця історія? З-поміж зцілених лише один повернувся, щоб висловити свою подяку. «Яка невдячність!» можливо, відреагуємо ми з обуренням. Але ж дев'ятеро з них думали, напевно, інакше. І мотивація якась у них для цього була. Спробуймо собі уявити причини їхньої поведінки — і, можливо, в деяких моментах впізнаємо і свою невдячність. Отож, вислухаймо дев'ять можливих аргументів:

1. Взагалі я не такий вже й невдячний, хотів спочатку показатися своїй родині, що я здоровий, а потім подякувати, але Ісус вже вирушив далі.
2. Звичайно, я збирався подякувати, але ж не разом із цим самарянином.
3. Я хотів віддячити Ісусові подарунком, але, як людина бідна, не знайшов нічого підходящого.
4. І я збирався подякувати, але не був упевнений у зціленні. Чи надовго воно? Тепер же, коли я це знаю, Ісус вже пішов.
5. Я хотів піти за самарянином, щоб подякувати Ісусу, але там було стільки людей, і я повинен був перед усіма сказати про свою проказу. Мені було соромно, і я не повернувся.
6. Взагалі-то і я хотів подякувати Ісусу, але подумав, що Він у людській подяці не має потреби.
7. Як тішився зустріччю зі своїми рідними, що просто забув подякувати.
8. Я впевнений, що заслужив це зцілення своїм праведним життям. Навіщо дякувати?
9. І мені хотілося подякувати Ісусу, але більшість не повернулася, а я як усі. Як усі, так і я.

На жаль, і сьогодні більшість з тих, хто отримує благословення, а також з тих, кому надаються інші блага, ніколи не вважають за потрібне висловлювати подяку ні людям, які дають їм все це, ні навіть Богові. Але повірте, щастя і радість від отриманих благословень ніколи не бувають повними, якщо ви не відчуваєте глибоку внутрішню

подяку і не висловлюєте вголос свою вдячність.

Ви звертали увагу на те, що навіть наш Спаситель Ісус Христос, висловлював подяку Отцеві за Його благословення. Наприклад, у Його молитві перед воскресінням Лазаря: «Ісус, підвівши очі вгору мовив: «Отче, дякую Тобі, що почув Мене. Я знаю, що Ти завжди чуєш Мене, та Я казав це заради людей, що стоять навколо, щоб вони повірили, що саме Ти послав Мене» Мовивши так, Він голосно покликав: «Виходь, Лазарю!» (Івана 11: 41-43).

Святе Письмо нагадує нам про те, що ми повинні за все дякувати Богові. Якщо ми визнаємо, що Він веде нас по життю, і дякуємо Йому за благодіяння, наша подяка зростає. Притаманна нам вдячність як Богу, так і іншим людям допомагає також і нашим дітям розвинути в собі це почуття.

Ми всі в неоплатному боргу перед Ісусом Христом за ту спокутну жертву, яку Він приніс заради нас. Ми ніколи не зможемо до кінця зрозуміти тих мук, через які Він пройшов у Гефсиманському саду, і на хресті, але подяку за цей великий дар ми можемо продемонструвати своїми словами та вчинками.

Подяка – це почуття, яке потрібно висловлювати як окремим людям, так і цілим родинам.

У християнстві подяка трактується не як чеснота, а як борг, і пов'язана вона швидше за все з милосердям. Деякі науковці-моралісти (В. О. Ключевський) зауважували з цього приводу, що «подяка не є правом того, кому дякують, а є боргом того, хто дякує... Хто не любить просити, той не любить зобов'язуватися, тобто боїться бути вдячним».

Німецький філософ Еммануїл Кант поділяв вдячність на дві категорії: «просто подяку», яка полягає у вдячності до благодійника, і «діяльну подяку», що виявляється в діях, котрі підтверджують цю вдячність. Напевно, діяльна подяка говорити краще за слова.

Подяка має багато переваг. Вона знищує негативні почуття, під її променями тануть гнів і ревності, зникають страх і настороженість. Подяка руйнує перешкоди на шляху до любові.

Крім того, подяка викликає цілющі й благотворні емоції. Коли ми щасливі, нам подобається робити щасливими інших, і це сприяє розвитку доброти та великодушності.

Чи думали ви над тим, що головною причиною невдячності є гордість? А вона спонукує людей бути незалежною навіть від Бога. А це пряма невдячність. Ненормально жити в залежності від оточуючих, але не від Бога. Ісус сказав не лише самарянину, а й багатьом іншим: «Віра твоя спасла тебе». Від нашої віри в Ісуса й подяки Йому залежать наше зцілення, спасіння та наше вічне життя. Вдячний самарянин не лише зцілювався фізично, але й духовно.

Усі десять прокажених відчули на собі чудо зцілення, але лише один з них зрозумів, що воно сталося з волі Христа, тому сприйняв це як незаслужений дар і повернувся подякувати Йому. Для цього самарянина Бог перестав бути безликою й далекою силою, яка іноді допомагає людям. Він став для нього Тим, Хто почув його благання й захотів допомогти йому. Вдячність цього одного показала, що для нього важливим є не лише здоров'я, але й Той, Хто захотів його зцілити.

На відміну від інших, вдячність стала для нього особистою зустріччю з Богом, віч-на-віч. Це і є віра, що спасає, яку Господь побачив у ньому. Але віру у що він, власне, виявив? Не віру в зцілення, адже зцілення стало фактом для всіх десяти зцілених. Віру в Ісуса продемонстрував самарянин, а решта її не виявили. Тут і визначається зв'язок віри та подяки. Адже без вдячності побачити віру неможливо.

Не дивно, що апостол Павло закликає нас: «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18). Подібно до інших душевних якостей, ми можемо розвинути в собі це позитивне почуття. А для цього нам не потрібно чекати, поки доля обсипле нас щедрими дарами. Ми можемо розвивати подяку, розмірковуючи про ті дари, які нам уже подані.

Отже, висновок наших роздумів полягає не лише в тому, щоб бути вдячним, а в тому, щоб бути з Христом! А вдячність виявляє це бажання.

Евеліна Гласс

Іній

«Дає сніг, немов вовну, розпорошує паморозь, буцім то порох».
(Пс. 147:5)

Цим ранком ми прокинулися у світі краси. Кожне дерево, гілка, билінка й травинка були вкриті інєм. Морозна глазур, виблискуючи на сонці, перетворювала округу на мерехтливий, сяючий пейзаж. Гаїчки (різновид синиці) пурхають з гілки на гілку, анітрохи не бентежачись таким преображенням свого житла. Рухливі горобці й барвисті блакитні сойки роблять цю картину ще прекраснішою. Усе навкруги таке гарне, що майже не підлягає опису – справжній прекрасний різдвний пейзаж, яким його зображують на листівках.

Іній утворюється, коли охолоджується вологе повітря і його волога конденсується на предметах та замерзає. Він відрізняється від звичайного морозу тим, що кристали льоду мають форму довгих голок. Саме форма кристалів робить його таким помітним, коли він укриває все своїм вишуканим візерунком на морозній глазурі.

Цей холодний свіжий ранок Бог захотів подарувати нам. Той факт, що Він творчо прикрасив рослинний світ на вкритій снігом землі, є для мене ще одним приводом замислитися про Його доброту, виявлену до мене. Я впевнена, що Господь тішить, коли бачить мою

радість від цієї краси. Вийшовши з дому, я глибоко вдихаю свіже повітря. Від його холодного дотику в мене пощипує в носі, а легені починають активно працювати; в усьому тілі відчувається прилив сил. Холод змушує мене рухатися енергійніше, щоби зігрітися.

Ідучи двором, я уважніше вдивляюся у візерунки, зіткані морозом. Коли торкаюся кристалів своїми теплими руками, вони швидко тануть, залишаючи на шкірі прохолодну вологу. Вони недовговічні, і я знаю, що невдовзі вітер зідме іній з дерев. Скоро зникне ця мальовнича картина, і з'явиться інший пейзаж.

Зараз, Господи, хочу прославити Тебе за ту красу, котру Ти вносиш у моє життя. Слава Тобі, що Ти дав мені здатність бути вдячною за твої чудеса. Спасибі Тобі за те, що створив світ таким прекрасним. Ти поділився зі мною складнощами й красотою природи і приніс радість у моє життя. Я знаю: так, як Ти піклуєшся про видиму красу, що знаходиться навкруги мене, так само Ти піклуєшся і про красу моєї душі. Тому Ти й помер за мене, щоб я могла жити й насолоджуватися Твоїми дарами усю вічність. Дякую Тобі, дорогий Ісусе. Я люблю Тебе за подаровану красу інею.

КОШЕНЯ

Продавець одного невеличкого магазинчика прикріпив біля входу оголошення «Продаються кошенята». Цей надпис, звісно, привернув увагу місцевих дітлахів, і за лічені хвилини до магазину ввійшов хлопчик. Привітавшись з продавцем, він боязко запитав про те, скільки коштують кошенята.

– Від трьохсот до п'ятисот гривень, – відповів продавець.

Зітхнувши, хлопчик поліз у кишеню, дістав гаманець і порухував дрібні гроші.

– У мене зараз лише двадцять гривень, – сумно промовив він. – Будь ласка, можна мені хоча б подивитися на них, – з надією попросив він продавця.

Той усміхнувся й дістав кошенят з великої коробки.

Опинившись на волі, вони задоволено занявчали й кинулися бігти. Лише один з них чомусь від усіх відставав і якимось дивно підтягав задню лапку.

– Скажіть, а що з цим кошеням? – запитав хлопчик.

Продавець відповів, що в цього кошеняти вроджений дефект лапки.

– Це на все життя, так сказав ветеринар. Тому він кулягає.

Тоді хлопчик чомусь почав хвилюватися.

– Ось саме його я хотів би придбати.

– Ти що, хлопчику, смієшся? Це ж неповноцінна тваринка! Навіщо вона тобі? Утім, якщо ти такий милосердний, то забирай за дарма, я тобі його й так віддам, – сказав продавець.

Тут, на диво продавцю, обличчя хлопчика витягнулося.

– Ні, я не хочу брати його за дарма, – напруженим голосом промовила дитина. – Це кошеня коштує рівно стільки ж, скільки й інші. І я готовий заплатити повну ціну. Я принесу вам гроші, – твердо додав він.

Справа дрозда

Мені було десять років, коли я побачив, як дрізд жадібно дзьобав ягоди бузини. Через якийсь час він полетів, сів на мур нашого сусіда й почав ретельно чистити дзьоб об камінь. Маленьке зернятко бузини, майже невидиме, випало з дзьоба й закотилося під мур.

Через десять років я знову звернув увагу на той мур. Із землі, з-під муру, там, де колись сидів дрізд, ріс великий кущ бузини. І я уявляв собі, як росло те зернятко, що випало з дзьоба дрозда десять років тому.

Мені хотілося повісити на тій бузині дошку з написом «Це – справа маленького дрозда».

Те, що...

Те, що нам казали, коли ми були дітьми:

«Не біжи; їди поволі; швидко; з'їж усе; мий руки; чисть зуби; мовчи; говори; перепроси; привітайся; відчепись від мене; йди бавитися; не заважай; обережно, бо впадеш; тим гірше для тебе; ти не вмієш; ти ще малий; я сам зроблю; ти вже великий; їди спати; вставай, уже пізно; я маю роботу; грайся сам; одягнися; не стій на сонці; їди на сонце; не розмовляй з повним ротом...»

Те, що ми хотіли б почути:

«Люблю тебе; ти гарний; я щасливий, що ти в мене є; поговорімо про тебе; як почувашся? боїшся? чому не хочеш? ти – дуже милий; розкажи, що ти відчував; ти – щасливий? мені приємно, коли ти смієшся; плач, якщо хочеш; кажи те, що хочеш; чому страждаєш? що тобі не подобається? я довіряю тобі; мені приємно з тобою; я хочу розмовляти з тобою; мені приємно слухати тебе; добре бути разом; скажи, якщо я помилюся...»

Навколо тебе є багато людей, що чекають на слова, які хотіли почути ще в дитинстві.

Здивовано дивлячись на дитину, серце продавця здригнулося.

– Синку, ти просто не розумієш усього. Цей бідолаха ніколи не зможе бігати, грати й стрибати, як інші кошенята.

При цих словах хлопчик став підвертати штанину на своїй лівій нозі. І тут вражений продавець побачив, що нога хлопчика жакливо скривлена й підтримується металевими обручами.

Дитина подивилася на продавця:

– Я теж ніколи не зможу бігати й стрибати. І цьому кошеняті потрібен хтось, хто б розумів, як йому важко, і хто б його підтримував, – тремтливим голосом промовив хлопчик.

Чоловік за прилавком став покусувати губи. Сльози наповнили його очі. Трохи помовчавши, продавець змусив себе усміхнутися.

– Синку, я буду молитися, щоб в усіх кошенят були такі ж прекрасні щирі господарі, як ти...

На мості

Чоловік, що стояв на високому мості, був дуже молодим. Він багато чого хотів здійснити в цьому житті, але майже нічого в нього не вийшло. Кохана дівчина відвернулася, усі його зрадили, нікому він не потрібний. Усе в його молодому короткому житті пішло шкереберть, і не було сил почати все знову. Він за собою спалив усі мости. І тепер, аби звести рахунки з цим нікчемним життям, йому залишилося зробити лише один крок...

Зсутилившись, він стояв на самому краю прірви, що розверзлася під його ногами, і востаннє дивився вниз на мерехтливі вогні міста. Юнак тяжко зітхнув і подався вперед, як раптом...

– Доброго вечора, – несподівано пролунав приглушений старечий голос. – Допоможи чим зможеш, синку!

Хлопець мимоволі відсахнувся назад від прірви й розгублено поплескав себе по кишнях. Дістав гаманець, вийняв з нього усі гроші, котрі тепер були йому не потрібні, й протягнув старому.

– Це не мені, синку, – промовив старий. – Тут зовсім поруч живуть дві дівчинки-сирітки. Голодують вони, залишені й недоглянуті. Віднеси їм гроші, допоможи, синку.

Він стояв на високому мості, молодий, розгублений, хвилину тому готовий звершити тяжкий гріх самогубства, і не знав, що йому робити.

– Добре, – несподівано для самого себе погодився він, – давайте адресу, я віднесу. «Ці гроші, – подумав він, – можуть стати спасінням для нещасних сиріток, а потім... потім я знову повернуся сюди».

І чимдалі юнак відходив від мосту, тим менше рішучості звести рахунки з життям у нього залишалося. Плечі його розпрямлялися, кроки ставали впевненішими. Раптом він зрозумів, що не повернеться більше на цей міст, тому що завжди можна знайти людей, яким будеш потрібний ти і твоя допомога.

Мертвий чи живий

Онук великого вченого прийшов до свого дідуся. За плечима в руці хлопчина стискав пташку, яку зловив у садку.

Хитро поглядаючи на дідуся, він запитав:

– Горобчик, якого я маю, живий чи мертвий?

– Мертвий! – сказав дідусь.

Хлопчина розтулив долоню і, сміючись, підкинув пташку в повітря, і вона полетіла.

– Дідусю, ти помилився! – радісно вигукнув хлопчик.

Якби дідусь відповів: «Живий», то хлопець, аби перемога була за ним, задушив би горобчика.

Тоді мудрець, усміхаючись, промовив:

– Бачиш, відповідь була у твоїй руці...

Смерть чи вічне життя – в наших руках. Вибір, навіть найменший, який ти сьогодні робиш, визначить твоє вічне призначення. У якійсь країні народ молиться так: «Господи, пошли всім нам орла, щоб на своїх крилах заніс нас до Тебе».

ТАМ, ДЕ БОГ

Ігор Корещук

Яке місце на географічній карті ви вважаєте найкращим? Це залежить від того, де ви побували. Можливо, це рідна домівка чи місце відпочинку, де ви чудово себе почували. Проте є одне місце, де кожній людині буде затишно.

Про це читаємо у Святому Письмі: «І сталося на кінці днів, і висох потік, бо в краю не було дощу. І було Господнє слово до нього, говорячи: «Устань, іди до Сарепти сидонської, й осядеш там. Ось наказав Я там одній вдові, щоб годувала тебе»» (1 Цар. 17:7-9). В історії про Сарепту двічі вживається коротке й непримітне слово «там». У Біблії воно використовується 591 раз. У розповіді про Іллу – 7 разів, і 4 рази воно позначає місце, яке призначив Сам Господь. Повірте, це найкраще місце для мене й для вас! Що ж це за дивовижне Боже «ТАМ»?

1. ТАМ, ДЕ БОЖИЙ ВОРОН

Шановні дорослі, чи любите ви казки? Звичайно, казки бувають різні й іноді можуть навчати неправди, жорстокості, але є й добрі казки. Саме таку я хочу вам розповісти. Вона запам'яталася мені з дитинства.

«Якось ведмідь спіймав у своєму барлозі павучку й сердито запитав:

– Що ти робиш у моєму домі? Я ж тебе знищу!

Але той почав благати:

– Не вбивай мене, я стану тобі в пригоді.

– Ти – мені? Ха-ха-ха? Чим така мала істота може допомогти мені, величезному ведмедю? Але я сьогодні добрий, тому йди собі й не потрапляй мені на очі!

Незабаром з'явився дозвіл на полювання на ведмедів. Багатьох друзів нашого знайомого вбили, та і йому самому мисливці наступали на п'яти. Бідний ведмідь не придумав нічого кращого, як забігти у власний барліг.

– Куди ж він подівся? – перекукувалися мисливці.

Один припустив:

– Можливо, він забіг у цей барліг.

– Та ні, – сказав інший, – це неможливо, дивися, там усе в павутині. Його там немає!»

У той час, як ви вже здогадалися, наш герой швидко сплів павутину й цим врятував ведмедю життя.

Бог використав невеликого ворона, щоб врятувати життя пророка. Господь вибрав жадібних, ненаситних хижих пернатих, щоб двічі на день годувати Божого вісника. Орнітологи дослідили, що сьогодні ворони харчуються падаллю (тобто трупами тварин) або шукають відходи на смітниках. Вони полюють на гризунів, їдять чужих пташенят і безхребетних. Ворони можуть дожити до 70 років.

Бог поселяє Своїх дітей у нечисте середовище, використовує людей з язичницьких народів, щоб уберегти Своїх рабів. Наприклад, Мойсей, перший земний автор біблійних книг, отримав освіту через доньку фараона; Йосип навчався в університеті Єгипту; Даниїл – у Вавилоні, а також він був прем'єр-міністром протягом правління трьох царів. Згадаймо, що вони не з власної волі пішли на нечисту територію. Це були вимушені обставини, через які Бог провів їх як Свої світильники істини.

2. БУТИ ТАМ, ДЕ ГОСПОДНЯ ІЖА Й ВОДА

Що було б з Іллею, якби він вибрав інше місце, а не те, яке повелів Бог? Його чекав голод, посуха й страшна повільна смерть. Господь любить нас без умов, але гарантує Свої благословення лише на тому місці, яке Він призначив: «Той перебуватиме на високостях, скельні твердині – його недоступна оселя, його хліб буде даний йому, вода ж йому завжди запевнена!» (Ісаї 33:16) «...щоб справедливих стежок стерегти, і береже Він дорогу Своїх богобійних!» (Прип. 2:8).

Цікавим є той факт, що Господь у Своему провидінні об'єднує, використовує

чи звичайні й незвичайні шляхи (ідеться про об'єднання їжі, яку приносив ворон, і води з потоку Керіт). І це не єдиний випадок. З початку існування Землі Бог використовував цей принцип об'єднання.

Наприклад, у Бут. 1:1 слово «створив» є перекладом давньоєврейського слова «бара», яке має значення «творити з нічого». Це може лише Бог, адже Він всемогутній. Але нижче, у Бут. 1:11, 12, 16, 25, використано інше слово – «аса», яке означає «робити, використовуючи наявні матеріали». Бог не здійснює чудо, якщо Він уже створив те, з чого можна щось зробити. І, нарешті, у Бут. 2:7 вживається слово «яцар» – ліпити, як це робить скульптор. Бог творить усе могутністю Свого слова, а над людиною схиляється, щоб власноруч віліпити Свій образ і подобу! Господь творить чудеса, але лише тоді, коли є нагальна потреба.

Не думайте, що чудеса відбувалися лише в далекі біблійні часи. Сьогодні Бог Той Самий. Повірте, чудеса відбуваються і сьогодні. Розповім вам невідану історію.

Він був невірющим чоловіком. Працював на початку XX століття на заробітках у Канаді. Через якийсь час на будівництві сталася крадіжка, і всіх працівників арештували, тому що вони перебували там нелегально. Вони мали сісти на три роки до в'язниці. Але трьом арештантам вдалося втекти зі слідчого ізолятора. Навчені собаки знайшли двох утікачів. Одному вдалося сховатися. Уночі доводилося спати на розлогому гіллі, тому що внизу ходили хижі звірі. А неподалік була залізниця – воля здавалася такою близькою! Але куди він міг вирушити у смугастій робі? Патруль швидко знайде утікача й поверне його до в'язниці. У нього не було ні одягу, ні їжі, ні грошей на дорогу. Жажлива безвихідь! Та раптом він згадав бабусю, яка колись вчила його молитися своїми словами. І він наважився... Уперше в його безбожному житті прозвучала молитва: «Господи, якщо Ти є, допоможи мені зараз, і я служитиму Тобі!». Минуло півтори доби, і здавалося, що небо мовчало й там справді нікого немає. Ностальгія наповнювала серце, коли він дивився, як відправлялися потяги до бажаної, але нездійсненої мети. Але через дві доби він побачив, як ешелон почав набирати швидкість, а за останнім ваго-

ном біг пристойно вдягнений чоловік. Він на ходу поставив на сходинки свою валізу й швидко стрибнув у поїзд. Чоловік зачепив валізу ногою, і та скотилася з пагорба просто до ніг утікача-арештанта. Більшого чуда годі було й чекати. Тут повірите навіть запеклий скептик. Він швидко відкрив валізу – що ж там? А там акуратно складений костюм із сорочкою, їжа й грошей рівно стільки, скільки потрібно заплатити за дорогу додому! Ви вважаєте, що сьогодні чудес не буває? Вони є! Той арештант – мій прадід! Ось чому я можу свідчити вам як адвентист у четвертому поколінні, тому що свого часу наш милосердний Господь почув молитву втікача з в'язниці. Потрібно помічати Його чудеса щодня, а не вважати їх, як атеїсти, випадковістю чи промовляти це безбожне слово «пощастило».

3. БОГ ТАМ, ДЕ ВИСИХАЮТЬ ПОТОКИ

Там, де є Бог, – там їжа, вода, благополуччя й тепло. Але чому, коли продовжується чудо з воронами, потік висихає? Дозвольте зробити декілька важливих висновків:

- **На жаль, ми звикаємо до щоденного чуда.**

Знаєте, якою була перша реакція ізраїльтян, коли в пустелі вони побачили манну? Це було здивування: «Що це?» (єврейською «манху», звідки й пішла назва «манна»). Однак пізніше вони почали нарікати: «А що сьогодні на обід? Манна?»

З часом ізраїльтяни кричали: «Що? Знову манна? Вона вже перед нашими очима!» (див. Числ. 11:6). Напевно, євреїки були поганими господарями, якщо готували з манни одноманітні страви. З часом людина звикає до чуда як до чогось буденного й навіть нарікає та висловлює своє невдоволення.

- **Допускаючи, щоб висохли старі потоки, Бог бажає вивести нас на вищий рівень спілкування й відносин із Ним.**

Бог має плани щодо нашого життя, для кожного періоду – своя мета. Це схоже на земну школу: спочатку потрібно вивчити, скільки буде два плюс два, а вже потім синуси й косинуси, і лише з часом – задачі з вищої математики. Господь не бажає, щоб ми задовольнялися

просто хорошим. Він готує для нас щось краще. Чи готові ми піти з Ним далі?

- **Багатство, щастя, спокій роблять нас духовними дистрофіками.**

Колись мудрий Агур залишив нам на-тхненну Богом пораду: «Двох речей я від Тебе просив, – не відмов мені, поки по-мру: віддали Ти від мене марноту та сло-во брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене при-значеним, щоб я не переситився та й не відрікся, і не сказав: “Хто Господь?” і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога» (Прип. 30:7–9). Тому коли потік висихає, Бог бажає зміцнити нас духовно.

Якщо ви допоможете метелику ви-лізти з кокона, він загине. Саме бороть-ба зміцнює його крила для польоту.

- **Господь бажає навчити нас послуку.**

Чи зауважили ви цю рису в Іллі? Він не сказав: «Чому тут даремно сидіти? Піду шукати інше джерело». Як важ-ливо не поспішати, а дочекатися Бо-жого Слова! Саул, на жаль, через свій нестримний характер керувався об-меженою людською логікою (див. 1 Сам. 13:8, 9). Бог усунув його з престо-лу. Адаже не може бути царем той, хто не має Небесного Царя в розумі й сер-ці. Чи вміємо ми стояти біля потоку, що висох, і чекати Божої волі?

- **Чи готові ми дякувати Богові, коли потік пересох?**

За що ми любимо Господа? За Його благословення? Я, наприклад, як батько чотирьох дітей, дарую їм подарунки, але для мене було б великим потрясінням по-чути, що вони люблять мене лише за по-дарунки. Адаже це означало б, що якщо я сьогодні купив іграшку, завтра – велоси-пед, то мене люблять діти. А якщо немає грошей, то я вартий тільки перебування в будинку для людей похилого віку?

Справжня віра, що веде до живих від-носин з Богом, навчає: «Та й сказав (Йов): “Я вийшов нагий із утроби матері своєї, і нагий повернувся туди, в землю! Господь дав, – і Господь узяв... Нехай буде благо-словенне Господнє Ім'я!”» (Йова 1:21).

Авакум через декілька століть додає: «Коли б фігове дерево не зацвіло, і не було б урожаю в виноградниках, обма-нило зайняття оливкою, а поле їжі не вродило б, позникала отара з кошари і не стало б в оборах худоби, – то я Гос-подом тішитись буду й тоді, радітиму Богом спасіння свого!» (Авак. 3:17, 18).

Чи є Бог там, де висохли потоки? «Сказала Марта Ісусові: Господи, якби Ти був тут, не помер би мій брат. Сказав їй Ісус: Я є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, – хоч і помре, буде жити» (Івана 11:21, 25). Бог перебуває з нами навіть тоді, коли пересохли потоки життя.

4. БОГ ТАМ, ДЕ ТИ ЧУЄШ ПОГРОЗИ

Що робити тоді, коли ти чуєш погро-зи тих, хто сильніший за тебе й володіє більшою владою й грошима? Повір – вихід є! Христос каже: «Коли ж хто дуж-чий від нього нападе й переможе його, то забере всю його зброю, на яку покла-дався, і розділить свою здобич» (Луки 11:22). Важкі й небезпечні життєві об-ставини – це, з одного боку, можливість зневірится, а з другого – шанс прояви-ти довіру Богу. Прийшов час для Господа діяти через нас і в нас! Довір свої проб-леми Тому, Хто тебе там поставив.

5. БОГ ТАМ САМО, НАВІТЬ КОЛИ ТИ НЕ ТАМ, ДЕ МАЄШ БУТИ

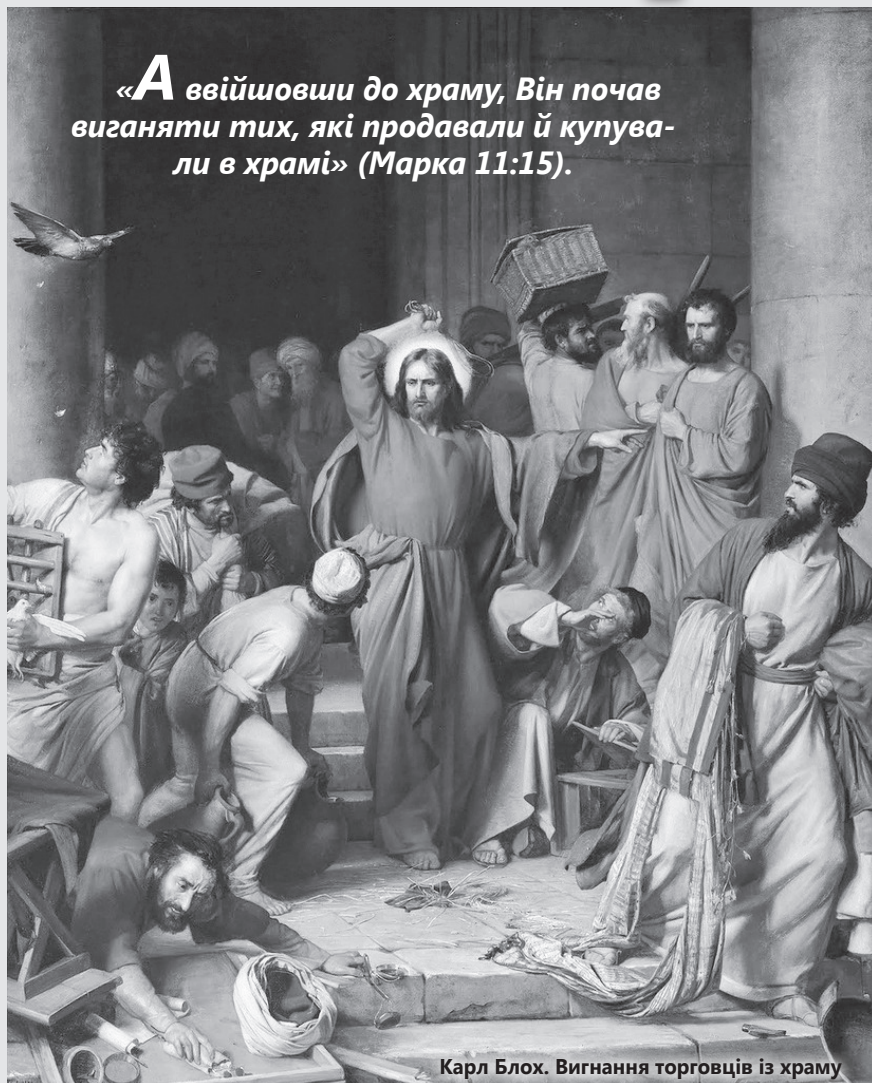
Що це означає? Бог перебуває з нами скрізь: там, де чекає нас побачи-ти, і там, де нам не варто бути.

Іноді ми даємо своїм дітям помилко-ву настанову: «Туди не йди, тому що Ісу-са там немає!». Чи вірите ви в це? А хто ж тоді рятує цих людей з духовного бо-лота? Бога справді немає в нечестивих місцях, тому що Він не може схвалити це й благословити тих, хто туди ходить. Але Господь – скрізь і тому шукає гріш-ника там, де той перебуває. Бог іно-ді навіть шукає там християнина, який звернув з Божої дороги, бо бажає по-вернути його в Отчий дім.

Навіть якщо матеріальний достаток не приносить нам задоволення, запи-таймо себе: «Чи на тому я місці, де мене поставив Бог?» Чи не залишили ми міс-це, призначене для нас Богом?

Залишайтеся там, де Бог, – тоді Він поведе вас до найкращого!

Чому Ісус очистив храм

Карл Блох. Вигнання торговців із храму

Для багатьох Ісус, Котрий пере-вертає в храмі столи міняльни-ків і вигнання торговців, являє собою образ, який дещо бентежить і «не впи-сується в характер» м'якого Вчителя з Євангелія. Але чи так це?

Під час Свого служіння на Землі Ісус завжди підкреслював, що в усьо-му являє Отця. Усе, що Він робив і говорив, представляло Бога як спра-ведливого, співчутливого і настільки доступного, що це змушувало ізра-їльських вождів відчувати себе вкрай незручно. Їхнє становище давало їм владу над людьми, і вожді викорис-товували її повною мірою. Вчиняючи так, вони представляли дуже спотво-рений і зловісний образ Бога.

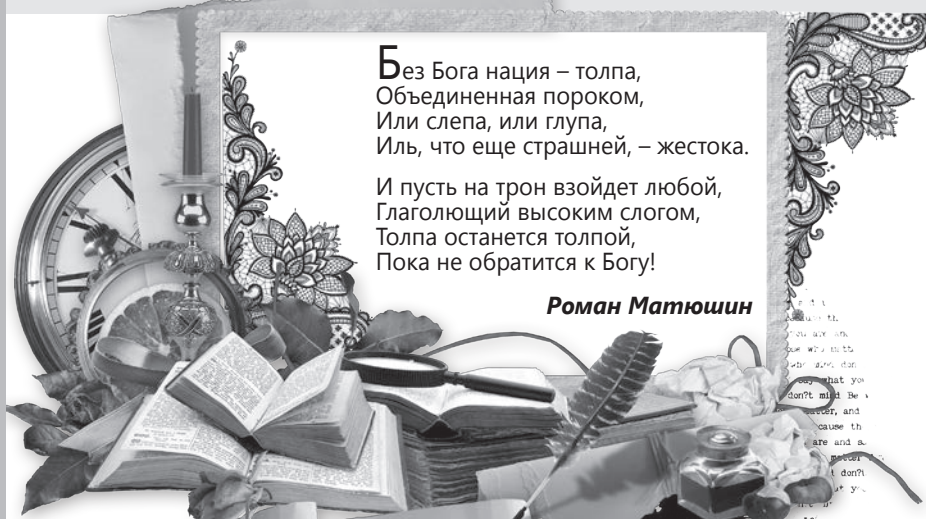
Це й стало для Ісуса підставою для очищення храму. Мало того, що люди залишалися в незнанні щодо істинного значення жертв, які мали приносити, вони були ще й шоко-вані тим, як їх змушували приносити грошові жертви. Навіть коли вони приводили ідеально прийнятне ягня, завжди була ймовірність, що священник не прийме його з незро-зумілих причин. Тоді їх направляли до «ліцензованого» постачальни-ка «прийнятних» ягнят при храмі, там доводилося купувати тварину за вищою ціною, ніж це

коштувало б в іншому місці. Але, з іншого боку, у людей не було необ-хідності виходити і купувати іншу тварину, яка також могла не пройти перевірку священників.

Факт, що ті самі ягнята, яких не прийняли священники, «переробляли-ся» в «прийнятні жертви» на фермах продавців, не був для людей таємни-цею. Але вони не могли змінити цю систему. Їм потрібне було ягня, яке успішно пройшло б огляд священника. Зайве говорити, що весь цей процес викликав у людей ганьбу стосовно Бога і Його ставлення до безпорад-ного людства.

Ісус відреагував! Чому? Бог був засмучений, що Його представля-ли в такому світлі. Таке становище стверджувало, ніби Господь готовий експлуатувати нужденних, ніби Він не-справедливий та деспотичний і весь цей бізнес служить холодній закон-ності. Із цієї причини ступенем гніву, проявленого Сином, Бог показав лю-дям, яким огидним був у Його очах храмовий бізнес. Перевернувши сто-ли міняльників, Бог проголосив: не гроші важливі для Мене, не вівці, а люди!

Я радий, що Бог усе поставив на своїй місця!

Без Бога нація – толпа,
Об'єдиненная пороком,
Или слепа, или глупа,
Иль, что еще страшней, – жестока.

И пусть на трон взойдет любой,
Глаголющий высоким слогом,
Толпа останется толпой,
Пока не обратится к Богу!

Роман Матюшин

Думки

Роздуми – це круговіть нашого життя... Щодня тисячі ідей та думок атакують лю-дину. Це наче велика прірва, яка затагує її так далеко, що людина хоче мріяти, бажати, ство-рювати та втілювати щось у життя. Думка – це вітер, яка подихом фантазії звела будинок, ви-грала мільйон гривень чи створила щасливу мить. І, головне, нам подобається мріяти, адже уявити себе, наприклад, на березі моря, ой, як хочеться! Але, на жаль, роздуми не завжди бувають хорошими. Не завжди ми віримо у добро, щирість, не завжди буваємо доброзич-ливими та ввічливими. Чому за сказані образ-ливі слова ми прагнемо помститися, чому ми висловлюємо свої думки грубим тоном, пока-зуємо свою зухвалість та егоїзм? Та тому, що з думок породжується все – радість і сум, щастя і горе, любов і ненависть. Головне, щоб думки приносили духовну користь. А запитаєте ви: «Зі злими помислами можна зробити щось хо-роше?» Так не можна, але Бог дає вибір усім. Усі погані ідеї та думки з'являються в нашій голові – плекаються та зрощуються нами, а згодом перетворюються на вчинки – крадіж-ки й убивства, ми можемо довго приховувати правду, заздрити, ненавидіти. Хіба такими дум-ками керує Бог?

Думки висловлюються словами та почуття-ми. Ми подали милостиню бідній людині, бо свідомо йшли на це – витягували гроші з ки-шені й думали, як живесться цій бідоласі у та-кому світі. Чоловік подарував дружині просто так букет улюблених квітів. Він виявив свої лю-бов та повагу до неї, передусім через думку, адже йому захотілося ще заздалегідь зробити дружині щось приємне. Нам хочеться розра-дити людину в якомусь горі – ми проявляємо до неї співчуття. І саме думка спонукає обійня-ти знайому чи рідну людину, поспівчувати їй.

Не обтяжуймо себе злими думками, бо вони щодня, наче маленькі камінці, зводять цілі мури образ, мовчання чи агресії. Бо рано чи пізно ці камінці утворять велику глуху стіну, яка не допустить до серця добрі наміри. Як писав Бруно Ферраро: «Те, що у вас всередині, наба-гато важливіше, ніж те, що назовні».

Оксана Томаляк

Усі можливості

Батько спостерігав за сином, який хотів пе-реставити важкий столик. Хлопчина до-кладав неймовірних зусиль, сопів, але не міг посунути його навіть на міліметр.

– Чи використав ти всі можливості? – запи-тав батько.

– Так... – прошепотів синочок.

– Ні! – заперечив батько. – Ти не попросив мене допомогти тобі.

Молитися – це використовувати всі наші можливості.

Ніжна помста

Торквато Тассо

У житті італійського поета Торквато Тассо трапився такий випадок. Коли він досягнув апогею своєї творчості, йому випала можливість помститися людині, котра кілька років тому причинила поетові дуже сильну образу.

— У мене немає жодного бажання позбавляти її чогось, — сказав поет своєму другу, — але одне мені хотілося б у неї відібрати.

— Що саме — честь, багатство, життя? — запитав співбесідник.

— Ні. Я постараюся шляхом ніжного, терпеливого й поблажливого ставлення відібрати в неї її злу волю, — відповів Тассо.

Цінитель коштовностей

Голодний півень шукав поживу. Попорпав під дровами, у соломі, в листі, навколо цегли... Раптом застиг: перед ним лежав камінчик, що якось дивно виблискував.

Зацікавлений, півень почав уважно до нього приглядатися. Потім зрозумів: це був незвичайний камінчик. Його форма, його поблискування говорили про це.

— Люди називають тебе діамантом, — невдоволено пробурмотів голодний півень, — але, цінний ти чи ні, для мене не вартий і зернятка пшениці...

І запорпав діамант назад у землю.

Ті, що дбають тільки про «клювання», проходять повз дуже великі цінності, не помічаючи їх.

Щоб відкрити щось справді цінне, треба жагуче прагнути його відкрити.

Єдиний путь

Душа моя невпинно плаче,
І серце так моє болить,
За тих людей, які не бачать,
Що так не можна далі жити!
За тих, що творять тут кумира,
У хаті, де горілку п'ють,
В безглузді вірять забобони,
Та щастя все ж не пізнають.
— Чи вам не страшно, милі люди,
Картинці долю довіряти?
Вона ж не чує вас усюди,
Не може скрізь оберігати.
До Бога хай молитва лине
Із ваших уст і із сердець —
Живий Господь вас не покине,
Молитву чує Наш Отець.
Сліпі, розплющіть свої очі,
Відкрийте вуха, щоб почути,
Щоб не блукать в темряві ночі,
Шукайте ви єдиний путь.
Схилять свої серця до Нього,
Життя своє Йому віддайте,
Єдиному, живому Богу
Свою ви долю довіряйте.

Олена Семиліт

Причини зникнення ЦИВІЛІЗАЦІЙ

Британський історик сер Арнольд Тойнбі провів аналіз, що став основою знаменитої 12-томної енциклопедії. У цій великій за обсягом праці досконало досліджується історія двадцяти однієї цивілізацій: Риму і Китайської імперії, Вавилону і Греції, ацтеків і японців тощо. У п'ятому тому енциклопедії «Падіння цивілізацій» подано шість виразних ознак розпаду суспільства. Знаменно те, що його опис має майже пророчий характер. Розгляньмо ці шість факторів падіння цивілізацій, які перераховує Тойнбі.

Ознака 1: «Роздвоєння душі»

Суспільства, що розпадаються, а Тойнбі, не бувають просто знищені іншою цивілізацією, вони звершують щось подібне до «культурного самогубства». Історик виявив, що перед розпадом культури глибоко всередині суспільства, деяким чином, в його «поєднанні душ» щось надломлюється. Результат: суспільство само знищує себе.

Візьмемо як приклад Рим. Коли стоїш серед великих руїн Колізею, стає цілком зрозуміло, що ти маєш справу з класичним прикладом «культурного самогубства». Колись Рим був зразком громадянського достоїнства й особистої свободи. Однак пізніше народ почав збиратися в Колізеї для того, щоб провести час, спостерігаючи, як на арені люди калічили та рубали на шматки один одного. Чоловіків, жінок і дітей приносили в жертву в дні поклоніння сонцю заради розваги. У той час це були справжні криваві оргії. В наш час продукція Голівуда з її трюками, великою кількістю кетчупу, що інсценує кров, і штучними внутрішніми органами стала їхнім страшним спадкоємцем.

Я вибачаюся за те, що мій народ (США — прим. ред.) є найбільшим виробником жорстоких розваг. Але я не можу собі уявити, що мислячі люди на всій Земній кулі не зауважували, що насолода жорстокими сценами, які виробляються для того, щоб розважити, є дешевою підробкою кривавих оргій Рима — «самогубством культури»! Безсумнівно, ми неусвідомо, не помітно готуємо загибель нашої культури. І чим витонченіше все маскується, тим небезпечнішим є те, що відбувається, тому що сприймається як безпека.

Ознака 2: «Втеча у збудження»

Термін «екстрим» нині дуже популярний. Він означає видатні, екстраординарні дії, як правило, пов'язані з небезпекою для життя. Це катання на роликах зі швидкістю майже 50 км/год, стрибок з парашутом з літака, що летить на висоті 4 тисячі метрів; це дельтапланеризм і нічні стрибки з висотних споруд, мостів і антен зі спеціальним парашутом, гонки на гідроциклах та багато інших видів розваг. І все це лише для того, щоб отримати екстримально гострі відчуття.

Я нічого не маю проти розумної міри фізичних вправ і радості, яку викликають

спорт і відпочинок. Але Тойнбі тут натякає на те, що «втеча у збудження» є до того ж час відходом від дійсності. Якщо додати до цього ще мільярди доларів, що витрачаються в усьому світі на «втечу в алкоголь» або на наркотики і розгнущані вечірки, тоді історико-аналітику не потрібні більше ніякі подальші приклади для підтвердження своєї тези.

Ознака 3: «Почуття зацькованості»

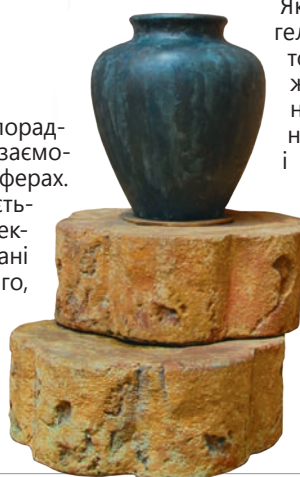
Тойнбі описує ситуацію, за якої люди відчувають себе нікому не потрібними й безпомічними. Це подібне до акту самокапітуляції. «Що не роби, все одно з цього нічого не вийде». Так, наприклад, багато людей давно втратили довіру до політики. «Усе це не має сенсу, — ось суть їхньої позиції, — цей світ все одно вже не спасти. Цю справу втрачено поколіннями до нас. А тому давайте насолоджуватися життям — адже й так нічого собі не дозволяєш...» За Тойнбі, така філософія типова для суспільства, що розпадається.

Ознака 4: «Відчуття гріховності»

Моральне падіння розвивається у свого роду презирство до самого себе та почуття провини. Люди використовують релігію й психологію, намагаючись отримати викуплення гріхів або заспокоїти винну совість. Згідно зі спостереженнями Тойнбі, це поширена, характерна риса суспільства, що гине. Цивілізація жалкує про свою вину і в той же час виявляється не здатною вийти з процесу, що тягне її вниз, оскільки люди не відчувають справжнього покаєння, а задовольняються формальними діями, нібито здатними заспокоїти совість або умиловити божество.

Ознака 5: «Проміскуїтет»

Проміскуїтет — це безпорадний спосіб життя в галузі взаємостосунків статей та інших сферах. Це поняття тут використовується в широкому сенсі, як у сексуальному плані, так і в плані дезорієнтації. Це видно з того, як усе більше країн виявляють не лише толерантність до різних видів сексуальних перекручень, але й приймають закони, котрі захищають їхні «права».

Джордж ВАНДЕМАН

Терпимість, що не критикує саму себе, безоцінювальне змішування в релігії, літературі, мові, мистецтві, способі життя, побуті та звичаях — наявні в нашому суспільстві. Змішується язичництво й релігія, спиритизм і філософія, гуманізм і атеїзм. Високоосвічені люди вірять у різноманітні прикмети, використовують магію та амулети, щоб «застрахувати» себе від неприємностей.

Отже, це були п'ять з шести ознак, які, за Тойнбі, типові для цивілізації, що гине; шоста ознака лежить на поверхні й кидається в очі.

Ознака 6: «Беззаконня»

Яким іншим словом можна описати телекрани зі сценами жорстокості, вбивства й насилля, якщо не словом «беззаконня»?

Мораль, правила, закони — на все це недбало махають рукою! Кожен живе за своїм власним баченням.

Беззаконня виявляє себе не лише через тероризм і продукцію Голівуда, але також у численних дрібницях щоденного життя. Воно простягається від крадіяння предметів з номера готелю до невеликих, навмисно допущених неточностей в податковій декларації, що також є неправдою, обманом, крадіжкою. Кожна цивілізація надто пізно усвідомлювала, що невеликі дірки в ґреблі неминуче призводять до падіння всієї споруди.

Мені мимоволі згадуються слова з книги Об'явлення: «І я побачив іншого ангела, який летів серед неба. Він мав вічну Євангелію, щоб звіщати її жителям землі, — усякому народові, поколінню, племені і народності, — проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Об'явл. 14:6, 7).

Якщо співставити цю вістку ангела з аналізом історика Тойнбі, то відповідності навряд чи зможуть здивувати нас. Але якби нам вдалося розвиток останнього фактора повернути назад і покоритися принципам Закону Божого, можливо, тоді це вдалося б і з рештою п'ятьма! Що, надто багато оптимізму? Я так не вважаю. Наймудріший і найуспішніший цар, який коли-небудь жив на Землі — Соломон — сказав: «Підсумок усього почутого: Бога бійся, і чини Його заповіді, бо належить це кожній людині!» (Екл. 12:13).

ТВ-програма на грудень 2013 р. *

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
00:00 Так промовляє Біблія	00:00 Богослуження в храме на Подоле	00:00 Поспілкуймося	00:00 Вісті надії	00:00 Вихід поруч	00:00 Поспілкуймося	00:00 Богослуження в храме на Подоле
00:30 Євангеліє в сучасному світі	01:30 Хочу Вас спробувати	01:30 Дорогами християнства	00:25 5 хвилин для вічності	00:20 Біблія, як вона є	01:00 Контрасти душі	01:00 В центрі уваги
01:00 ...єсть Любов	02:00 Богослужіння у Львові	02:00 Под абжуром		00:30 Вера. Человек. Судьба	01:30 Біблейський шлях життя	01:30 Євангеліє в сучасному світі
01:30 Лицом к лицу	02:30 Тора. Пророки. Писання	02:30 Хочу вас спробувати	03:00 Вера. Человек. Судьба	01:00 Контрасти душі	02:30 Лицом к лицу	02:00 Тайна жизни
02:00 Біблія продовжує говорити	03:00 ...єсть Любов	03:00 Вера. Человек. Судьба	03:30 Біблейський шлях життя	01:30 Лицом к лицу	03:00 Открытая книга	02:40 Принято считать
02:30 Поспілкуймося	03:30 Принято считать	03:30 Притчи блудного сына	00:30 Дорогами християнства	02:00 Тора. Пророки. Писання	03:30 Технологія ізоляції	03:00 Под абжуром
03:00 Готовим вместе	04:00 В центрі уваги	04:00 Слово	01:00 Вдохновение	02:30 Тайна жизни	04:00 В пошуках істини	03:30 Хочу Вас спробувати
03:45 Ваша думка	04:30 Открытая книга	04:30 Лицом к лицу	01:30 Мне только 45	03:00 Вдохновение	04:30 Вісті надії	04:00 Богослужіння у Львові
04:00 Мне только 45	05:00 Контрасти душі	05:00 Духовный дом	02:00 ...єсть Любов	03:30 Вдохновение	05:00 Счастье вопреки всему	04:30 Святитель
04:30 Вдохновение	05:30 Так промовляє Біблія	05:30 Роджені знову	02:30 Поспілкуймося	04:00 Притчи блудного сына	06:00 Малюваки	04:40 Модная книга
05:00 Притчи блудного сына	06:00 В гостях у Добрячка	06:00 Малюваки	03:00 Біблейський шлях життя	04:30 Принято считать	06:15 В гостях у Добрячка	05:00 ...єсть Любов
	06:15 Малюваки	06:15 Дружболандія	04:30 Тора. Пророки. Писання	04:50 Ваша думка	06:30 Чудесный магазин	05:30 Живой Бог
05:30 Духовный дом	07:00 Ранок Надії	06:30 Чудесный магазин	05:00 Притчи блудного сына	06:30 Малюваки	07:00 Ранок Надії	06:00 Чудесный магазин
05:40 Роджені знову	07:50 5 хвилин для вічності	07:00 Ранок Надії	05:30 Біблія продовжує говорити	06:45 В гостях у Добрячка	07:50 5 хвилин для вічності	06:30 В гостях у Добрячка
06:00 Мастерская добрых дел	08:00 Біблейський шлях життя	07:50 5 хвилин для вічності	06:00 Дружболандія	07:00 Ранок Надії	08:00 ...єсть Любов	06:50 Біблія, як вона є
06:15 Детская страничка	09:00 Ранок Надії	08:00 Счастье вопреки всему	06:15 Чудесный магазин	07:50 5 хвилин для вічності	08:30 Притчи блудного сына	07:00 Біблейський шлях життя
06:30 Дорогами християнства		08:50 Ваша думка	06:30 Духовный дом	08:00 Живой Бог	09:00 Ранок Надії	08:00 Святитель
07:00 ...єсть Любов	09:50 5 хвилин для вічності	09:00 Ранок Надії	07:00 Ранок Надії	08:30 Музична скринька	10:00 Помолитесь за меня	08:10 В пошуках істини
07:30 Вера. Человек. Судьба	10:00 Поспілкуймося	09:50 5 хвилин для вічності	07:50 5 хвилин для вічності	09:00 Ранок Надії	10:50 Біблія, як вона є	08:40 Так промовляє Біблія
08:00 В центрі уваги	11:00 Ранок Надії	10:00 Удивительные факты	08:00 Живой Бог	09:50 5 хвилин для вічності	11:00 Ранок Надії	09:10 Вихід поруч
08:30 Дружболандія	11:50 5 хвилин для вічності	10:50 Удивительные факты	08:30 Музична скринька	10:00 Помолитесь за меня	11:50 5 хвилин для вічності	09:30 Богослужіння у Львові
08:45 В гостях у Добрячка	12:00 Лицом к лицу	11:00 Ранок Надії	09:00 Ранок Надії	10:50 Ваша думка	12:00 Готовим вместе	10:00 Святитель
09:00 Вихід поруч	12:30 Вера. Человек. Судьба	11:50 5 хвилин для вічності	09:50 5 хвилин для вічності	11:00 Ранок Надії	12:10 Десять заповедей	11:00 Вдохновение
09:25 5 хвилин для вічності	13:00 Історії вічної любові	12:00 Вісті надії	10:00 Помолитесь за меня	11:50 5 хвилин для вічності	12:30 Євангеліє в сучасному світі	11:30 Богослуження в храме на Подоле
09:30 Страницы для души	14:10 Вісті надії	12:30 Так промовляє Біблія	10:50 Ваша думка	12:00 Музична скринька	13:00 Історії вічної любові	Прямий ефір
09:45 Технологія ізоляції	14:30 В центрі уваги	13:00 Открытая книга	11:00 Ранок Надії	12:30 Живой Бог	14:10 В центрі уваги	12:50 Ваша думка
10:00 Удивительные факты	15:00 Вихід поруч	13:30 Модная книга	11:50 5 хвилин для вічності	13:00 Історії вічної любові	14:40 Технологія ізоляції	13:00 Євангеліє в сучасному світі
10:50 Ваша думка	15:30 Готовим вместе	14:00 Лицом к лицу	12:00 Богослуження в храме на Подоле	14:10 Вихід поруч	15:00 Помолитесь за меня	14:00 Модная книга
11:00 Біблія продовжує говорити	15:40 Десять заповедей	14:30 Хочу Вас спробувати	13:00 Історії вічної любові	14:30 ...єсть Любов	15:50 Біблія, як вона є	
11:30 Богослуження в храме на Подоле	ДІТЯЧИЙ ЧАС	15:00 Познаем истину	14:10 Страницы для души	15:00 Дорогами християнства	ДІТЯЧИЙ ЧАС	
12:45 Принято считать	16:00 Чудесный магазин	15:40 Ваша думка	14:30 Мне только 45	15:30 Вера. Человек. Судьба	16:00 Малюваки	
13:00 Історії вічної любові	16:30 В гостях у Добрячка		15:00 Помолитесь за меня		16:20 В гостях у Добрячка	
14:10 Вихід поруч	16:50 Мастерская добрых дел	16:00 Дружболандія	15:45 Технологія ізоляції	ДІТЯЧИЙ ЧАС	17:00 Мое только 45	
14:30 Музична скринька	17:00 Мое только 45	16:20 В гостях у Добрячка	16:00 Малюваки	16:00 Чудесный магазин	17:30 Євангеліє в сучасному світі	
15:00 Открытая книга	18:00 Богослужіння у Львові	16:40 Детская страничка	16:20 В гостях у Добрячка	16:35 Дружболандія	18:30 Живой Бог	
15:30 Непростое состояние	18:30 Живой Бог	17:00 Вдохновение	16:40 Мастерская добрых дел	17:00 Вісті надії		
ДІТЯЧИЙ ЧАС	17:00 Мое только 45	17:30 Вера. Человек. Судьба	17:00 Притчи блудного сына	17:20 Модная книга		
16:00 Малюваки	17:30 Євангеліє в сучасному світі	18:00 Удивительные факты	17:30 Є проблема	17:40 Святитель		
16:20 В гостях у Добрячка	18:00 Богослужіння у Львові	18:50 Біблія, як вона є	18:00 ...єсть Любов	18:00 Удивительные факты		
16:40 Мастерская добрых дел	18:30 Живой Бог	19:00 Біблейський шлях життя	18:30 Так промовляє Біблія	18:50 Страницы для души		
17:00 Удивительные факты		20:00 Помолитесь за меня	19:00 Поспілкуймося	19:10 Счастье вопреки всему		
17:50 Біблія свідчить	19:00 В пошуках істини	Прямий ефір	19:00 Біблейський шлях життя	20:00 Помолитесь за меня		
18:00 Історії вічної любові	19:30 Непростое состояние	20:50 Вечірні історії	20:00 Удивительные факты	20:00 Помолитесь за меня		
Прямий ефір	20:00 Познаем истину	21:00 Історії вічної любові	20:50 Вечірні історії	Прямий ефір		
19:10 Модная книга	20:50 Вечірні історії	22:10 Страницы для души	21:00 Історії вічної любові	20:50 Вечірні історії		
19:30 Притчи блудного сына	21:00 Хочу Вас спробувати	22:30 Дорогами християнства	23:10 Модная книга	21:00 Історії вічної любові		
20:00 ...єсть Любов	21:30 Вдохновение	23:00 Помолитесь за меня	23:00 В начале было Слово	22:10 Вихід поруч		
20:30 Є проблема	22:00 Богослуження в храме на Подоле	23:30 Принято считать	23:30 Духовный дом	22:30 Так промовляє Біблія		
21:00 Вісті надії	23:00 Познаем истину			23:00 Помолитесь за меня		
21:20 Біблія, як вона є	23:50 Біблія, як вона є			23:50 Біблія свідчить		
21:30 В центрі уваги						
22:00 Історії вічної любові						
23:10 Технологія ізоляції						
23:30 Тора. Пророки. Писання						

* Телеканал залишає за собою право внесення змін в ТВ-програми.

hope.ua

Біблія свідчить

КОЛИ ПРИХОДИТЬ ВІДПОВІДЬ

Неділя 17:50

Параметри налаштування супутникового телеканалу "Надія":

Канал: Nadiya TV
 Супутник: ASTRA-4A (Sirius), 5 ° сх.д.
 Частота прийому: 12.284 МГц
 Поляризація: V, FEC 3/4
 Швидкість потоку: 27.500 Мбіт / с

ЦІЛОДОВОГО

Дивіться програми телеканалу "Надія" в мережі Інтернет

24 години на добу
 7 днів на тиждень на сайті

www.hope.ua

Телефони гарячої лінії:

0 800 50 157 80
 (093) 50-157-80
 (066) 707-00-05
 (098) 707-00-05

Молитовна підтримка
 Розмова зі священнослужителем
 Сімейна консультація
 Запитання, побажання та пропозиції

Вивчайте Біблію разом з нами on-line
 на сайті www.bibleschool.com.ua

Ваші пропозиції, побажання, зауваження надсилайте за адресами:

contact@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

contact-hope

Иудаизм и христианство в свете Торы и Евангелия

Новий цикл лекцій Олександра Болотнікова. Глядач зможе дізнатися про те, чому Біблія приділяє так багато уваги єврейському народу; як правильно розуміти важкі Євангельські тексти та складні уривки Торі.

Мова: російська

Різдвяний концерт в Києві. Хор "Laudamus"

Різдвяний концерт хору "Laudamus" в Лівобережному Духовному Центрі. Художній керівник і диригент - Єліта Соколовська, концертмейстер - Ганна Карпенко. Також в концерті беруть участь Камерний хор Церкви адвентистів сьомого дня і Київський симфонічний оркестр.

*пожертвування

Замовити диски або безкоштовний каталог відеопродукції Ви можете за адресами:

zakaz@hope.ua

а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

або за телефонами гарячої лінії

Нам пишуть

Дорогі друзі! Усі десять років, починаючи від першого номеру до останнього, я з радістю читаю газету «Вічний Скарб». Сподіваюся й надалі, з милості Божої, продовжувати це чудове, надихаюче читання.

Ось і зараз, розмірковуючи над десятиріччям історії газети, я звернув увагу на той факт, що переважна більшість її матеріалів закликає людину до покаяння, виправлення своїх минулих помилок, зміні на краще свого гріховного характеру. А все це вимагає від людини самоконтролю, відмови від світських згубних звичок, вибору вузького християнського шляху. Це й спонукало мене написати вірш «Входите тесными вратами».

Входите тесными вратами

Народам Божьими устами
Простая истина дана:
Входите тесными вратами,
Чтоб истина была ясна.

Как радостно под небесами
Любовью к Господу пылать!
Входите тесными вратами,
Чтобы продлилась благодать.

Не передашь любовь словами,
Язык любви, как правда, прост.
Входите тесными вратами,
Чтобы скорей пришел Христос.

Приход Христа не за горами.
Блажен, кто терпеливо ждет.
Входите тесными вратами,
Освобождение грядет.

Богаты Небеса дарами.
Как трудно нам без них прожить!
Входите тесными вратами,
Чтобы спасенье получить.

В. Костякін

Скажіть це раніше

Він – високий, плечистий, сильний. Голос у нього гучний, поводитьсь впевнено. Вона – жінка ніжна, тендітна. Побралися.

Він доставляв їй усе, вона дбала про дім, виховувала дітей. Діти виросли, одружилися й пішли від них. Так буває завжди. Діти вже не мали потреби в їхній допомозі, жінка перестала усміхатися, почала худнути, зблідла... Вона не могла їсти, не могла ходити. Чоловік дуже занепокоївся і повів її до лікарні. Її оглядало багато лікарів, але ніхто не знаходив жодної хвороби. Останній спеціаліст відвів чоловіка убик і обережно сказав:

– Я думаю, що ваша дружина не хоче більше жити.

Чоловік не сказав ані слова. Пішов, сів біля ліжка дружини, взяв її знекровлену руку і впевненим голосом сказав:

– Ти не помреш!

– Чому? – тихо запитала вона.

– Тому, що я люблю тебе! Ти мені потрібна! – відповів чоловік.

– А чому ти не сказав мені цього раніше? – запитала жінка, і в її очах з'явився блиск.

З того часу хвора почала видужувати. Вона знову стала жвавою та веселою. А лікарі й далі визначають її хворобу і запитують, які ліки принесли таке швидке зцілення.

Не чекай до завтра, щоб сказати когось, що ти його любиш. Скажи йому це зараз. Не думай: «Моя мама, мій син, моя дружина вже знають про це». Чи тобі надокучило б чути такі слова: «Я тебе люблю»?

Стисни руку тієї людини, яку любиш, і скажи хоча б очима: «Ти мені потрібний! Люблю тебе!»

Любов – це життя.

Разбиваючи КРИГУ СЕРЦЯ:

деяким людям
складніше
налагодити
контакт,
ніж іншим

«Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицеїрну братерську любов, і ревно від щирого серця любіть один одного» (1 Пет. 1:22).

Мене звати Філіс. Останні п'ять років життя моєї сім'ї були справжнім кошмаром. Три роки тому нашої дочці поставили діагноз: злякисна пухлина головного мозку в останній стадії. Лікарі нічого не змогли зробити, і буквально за рік ми її втратили. Наші стосунки з чоловіком не витримали цієї втрати, і невдовзі ми з ним розлучилися. Не знаю, чи вдалося б мені усе це пережити, якби в моєму житті не з'явився Бог. Він зміг потішити мене і вселити в серце надію на зустріч з моєю дорогою дівчинкою у час воскресіння, Другого приходу Христа. Покладаючись на цю обітницю, я й живу.

Після того я змінила місце проживання й хотіла змінити також роботу, аби відволіктися від гнітючого почуття втрати. І тепер, отримавши вигідну пропозицію, не роздумуючи погодилася. Я чекала, що мені буде нелегко, хоча в душі, звичайно, жевріла надія на те, що вдасться увійти в доброзичливий колектив. Як би там не було, я відчувала себе готовою до труднощів. Крім того, мене радувала можливість співпрацювати з новими цікавими людьми. Тому я з усмішкою на обличчі переступила поріг однієї з великих компаній, що працюють на ринку мобільного зв'язку, у якій віднині мені потрібно буде трудитися.

Доброго ранку, а ми саме чекаємо на вас! – усміхаючись, промовив керівник департаменту. Потім він провів мене до невеликого затишного кабінету, де вже сиділо кілька моїх нових колег.

Першого робочого дня усі співробітники були привітними зі мною та охоче відповідали на мої запитання. Прислухавшись до розмов, я зробила висновок про те, що мені пощастило. Жінки жартували, вони були дуже близькими між собою. Кілька молодих жінок були самотніми (як і я тепер) і не мали дітей. Усі вони приязно ставилися до мене. Усі, крім однієї. Її звали Тіа. З першого дня нашого знайомства вона всіляко мене уникала й нищила в корені усі спроби зблизитися з нею.

Протягом останніх кількох тижнів ситуація тільки погіршувалася. Вона могла пройти повз мене, зробивши вигляд, нібито мене взагалі не існує. Подібне ставлення заводило мене в глухий кут, оскільки я зазвичай легко налагоджувала контакти з раніше незнайомими мені людьми, варто було нам лише поспілку-

ватися протягом кількох хвилин. Однак щодо Тіа це не спрацьовувало.

Якби це відбулося кількома роками раніше, подібна ситуація абсолютно б мене не хвилювала. У той період я була повністю заклопотана своїми сімейними проблемами і мало що помічала. Крім того, тоді я ще не знала Господа. Тепер же, ставши християнкою, я намагалася добре ставитися до оточуючих (адже саме до цього закликає нас Бог). Пригадавши слова Христа, записані в Євангелії від Івана, де Він звертаючись до учнів, говорить: «Ось Моя заповідь: щоб ви любили один одного так, як Я вас полюбив» (Івана 15:12), – я замислилася. «Як я можу любити цю жінку, якщо вона мене не помічає? Відтоді я стала молитися так: «Господи, допоможи мені подолати почуття неприязні до цієї жінки».

Лежачи ввечері в ліжку, я намагалася зрозуміти, чим викликана така її поведінка в колективі. Адже решта співробітників ладять між собою, і конфліктів не виникає.

ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ?

Через кілька тижнів відбулася подія, котру я розцінила не інакше як відповідь Бога на мою молитву. Якось вранці керівник оголосив нам про те, що наш департамент незабаром буде розформований на два підрозділи, тому частина співробітників повинна буде переїхати в інший офіс.

«Воно й на краще», – розмірковувала я. Напевно, Господь спеціально влаштував це для того, щоб я могла уникнути цих неприємних стосунків з Тіа. Під час оголошення списку співробітників, які переїдуть у новий офіс, я сиділа, затамувавши подих. «Безсумнівно, Бог попіклувався про те, щоби нас з Тіа розділили, і я, нарешті, зможу спокійно працювати далі».

Однак, всупереч моїм очікуванням, ми з цією жінкою опинилися в одному списку з тими, хто мав переїжджати... «Як це могло статися? – дивувалася я. – Хіба так Бог відповідає на молитву?»

Спакувавши записники, папки з паперами й журнали реєстрації дзвінків, я попленталася до службової машини, що чекала нас унизу. Наш новий офіс з вигляду нагадував скоріше аудиторію університету – настільки він був великим. «Чудово, – думала я, – тут ми точно бу-

демо сидіти далі одна від одної і, звичайно ж, рідше зустрічатися». І знову я була спантеличена, дізнавшись, що наші столи будуть знаходитися саме один навпроти одного. Чашу мого терпіння переповнило те, що нам обом установили обідню перерву з 14:00 до 15:00 (на годину пізніше, ніж у решти співробітників). Це означало, що щоденно протягом цілої години ми з нею удвох будемо знаходитися в порожньому офісі. Мені це дуже не сподобалося, однак, будучи не в змозі щось змінити, я вирішила добросовісно виконувати свої посадові обов'язки, не звертаючи при цьому на Тіа жодної уваги.

ШУКАЮЧИ МУДРОСТІ В БОГА

Незабаром я відкрила для себе біблійну обітницю, котру пастор нашої громади зробив предметом однієї з проповідей про спокусу: «Вам випало лише людське випробування. Та вірний Бог не допустить, щоб ви випробовувалися понад міру, але при випробуванні дасть і вихід, аби ви могли його витримати» (1 Кор. 10:13). Чи можна було розцінити ситуацію, що склалася, як випробування?

Одного разу, в той час, коли інші співробітники пішли на обід, я тихенько сиділа за своїм столом, працюючи над новим проектом. Раптом телефон Тіа задзвонив. Після короткої розмови жінка поклати слухавку й розридалася.

Обережно глянувши на неї, я запитала, чи все гаразд. У відповідь я чекала почути щось подібне до: «Не твоя справа, не сунь свого носа, куди не слід». Проте замість цього вона вперше по-справжньому заговорила зі мною.

– Це через мого батька, – схлипувала вона, – у нього виявили рак легенів. Сльози текли по її щоках. Тепер мені стало зрозуміло, чому Господь організував нам обідню перерву в один і той же час. Як на мене, це більше не виглядало нісенітницею.

– Мені дуже шкода, – сказала я, – розумію, наскільки боляче тобі це чути. Два роки тому я втратила дочку. У неї виявили пухлину головного мозку. Наша дівчинка не дожила до свого дев'ятого дня народження... Хочеш, я помолитимуся за твого батька, адже Бог чує нас, – запропонувала я.

Схлипуючи, Тіа подивилася на мене своїми мокрими від сліз очима, а тоді заговорила... Жінка виплеснула зовні пере-

Підготувала
Олена Котлярова

«За все благодарите»

Всегда радуйтесь. Непрестанно молитесь. За все благодарите. (1 Фес. 5:16–18)

«За все благодарите...» Боже!
Уж не ошибка ль тут какая?
Когда тоска нам сердце гложет,
Благодарить, не умолкая?

«За все благодарите...» Боже!
Ты никогда не ошибался,
Ты хочешь, чтоб земной прохожий
Благодарил и улыбался?

«За все благодарите...» Боже!
За доброе – еще понятно!
Благодарить за зло всегда же
И тяжело, и неприятно.

Благодарить, когда обидно
И слезы давят спазмом горло,
Когда на нас глядят ехидно
Глазами острыми, как сверла?

Когда ближайшие из близких
Не верят больше нам на слово.
И за спиной вашей низко
На клевету и зло готовы?

Благодарить, когда недуги
Одолевают ежечасно?
Когда дела не только туги,
А просто-напросто ужасны?

«За все всегда благодарите».
Кому сказал Ты это, Боже?
Тобою избранной «элите»,
Тем, кто вместит такое может?

Что наши временные слезы
В сравнении с будущою славой?
Обиды, горести, угрозы –
Ничто во время переправы.

Опасней – вечная погибель,
Страшнее – вечность без спасенья!
Извилист путь наш, но изгибы
Имеют смысл и назначение.

Ты не ошибся, мудрый Боже!
Ты прав, Ты прав, о, наш Спаситель!
И вызывают дрожь по коже
Слова: «За все благодарите!»

Марія РУДЕНКО, м. Сочі

живання, що важким тягарем здавлювали її серце. Її монолог тривав близько години, протягом якої я сиділа не рухаючись й уважно слухала її. Потім вона висякалась і прийняла мою пропозицію. Ми повернулися до роботи.

НАЛАГОДЖЕННЯ ВЗАЄМОСТОСУНКІВ

У подальшому я щодня запитувала Тіа про здоров'я її батька. Я відчувала, що вона також молиться, оскільки жінка виглядала спокійнішою. На жаль, через рік її батько помер, однак ми продовжували дружити. Мені запропонували обійняти нову посаду, що передбачало ще один переїзд до нового офісу (у межах нашого міста). В останній мій робочий день на старому місці, повернувшись з обіду, я

Золотий посланець

Дар'я Ільїна

«Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13:5).

Це відбулося на четвертий день після моєї операції з видалення ракової пухлини в грудні. Хоча хірург зробив лише 8-сантиметровий надріз для видалення невеликої пухлини, у мене почалося запалення і моя грудь мала жакхливий вигляд. Кілька кровоносних судин було пошкоджено, в наслідок чого утворився великий синець.

Мені було шкода себе, та, поступившись наполегливому проханням мого чоловіка Петра, я підїхала на машині до річки, щоб помилуватися заходом сонця, а сам він відправився з Меттом, нашим псом золотавого кольору, прогулятися уздовж дамби.

Захід був прекрасним! Уся річка, здавалося, струмувала золотом, поцяткована плямами бірюзового кольору, що утворилися за допомогою хвиль, які набігали. Я заплакала. Краса і спокій цієї картини контрастували з почуттям страху перед майбутнім, що гнітило мене. Те, чого боїться кожна жінка, накрило мене.

Я дала волю сльозам. При думці про те, яким буде кінець, у моєму горлі стиснувся болючий ком. За цих кілька хвилин я забула, що Бог продовжує керувати всім.

Спостерігаючи за тим, як золото поступається місцем більш м'яким тонам персикового, абрикосового й ніжного рожево-бузкового кольору, я думала про

Петра й Метта, що входили в захід життя без мене. «Як вони впораються з цим? Звісно, він одружиться знову». Думка про це викликала новий потік сліз.

Цієї ж хвилини я почула тупіт ніг, що швидко бігли по твердій стежці. Піднявши голову, я крізь сльози побачила Метта, котрий біг з висунутих язиком у напрямі машини. Він підбіг з того боку, де сиділа я. Я відчинила дверця. Пес поклав голову мені на коліна, вдвляючись в мене своїми чудовими очима, повними обожнення, нібито говорячи: «Що з тобою?»

Намагаючись умовити його повернутися до Петра, я забула про себе. Він не хотів іти без мене. Це було не схоже на нього. Зазвичай пес іде за тим, хто швидко рухається. Ніякі вмовляння не могли змусити його залишити мене. Вражаюче! Я знала, що якимось чином цей пес відчув, що мені погано, і хотів допомогти.

Зігріта цим ніжним піклуванням, я записала у свій журнал молитву несподіваного прозріння й подяки: «Дякую Тобі, Господи, за те, що Ти послав Метта втішити мене, допомогти посміхнутися, відновити душевну рівновагу й уповання на Тебе. Коли Метт потішав мене, не бажаючи залишати одну, я почула Твої слова, пошепки промовлені до мого переповненого страхом серця: "Дар'є, Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе"».

дарував мені любов до цієї стражденої душі. За допомогою Христа мені вдалося достойно вчинити в ситуації, що склалася. Завдяки цьому я змогла засвідчити про Бога людині, котрій у той момент Він був просто необхідний.

Переїхавши на нове місце роботи, я, як і раніше, продовжувала підтримувати з Тіа дружні стосунки. Ми телефонували одна одній і навіть час від часу зустрічалися. Через кілька років, на превеликий жаль, у Тіа, як і у її батька, діагностували рак легенів. Відтоді предметом наших розмов часто ставав Бог і те, як сильно ми від Нього залежимо. У віці 47 років ця жінка спочила в Господі, і зараз я чекаю зустрічі зі своєю дорогою донечкою та подругою на новому небі і новій землі, «в яких проживає праведність» (2 Пет. 3:13).

ТАКОВНІСТЬ І ВЕЛИКОДУШНІСТЬ ІСУСА

«Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечеряти з ним, і він зі Мною» (Об'явл. 3:20).

Ісус здатний опанувати безкрайню порожнечу просторів; сказавши тільки слово, розширити світи, сонячні системи й галактики. Він може проникати в глибокі кам'яні гробниці, досягаючи навіть слуху мертвих повелінням: «Лазарю, вийди сюди!»

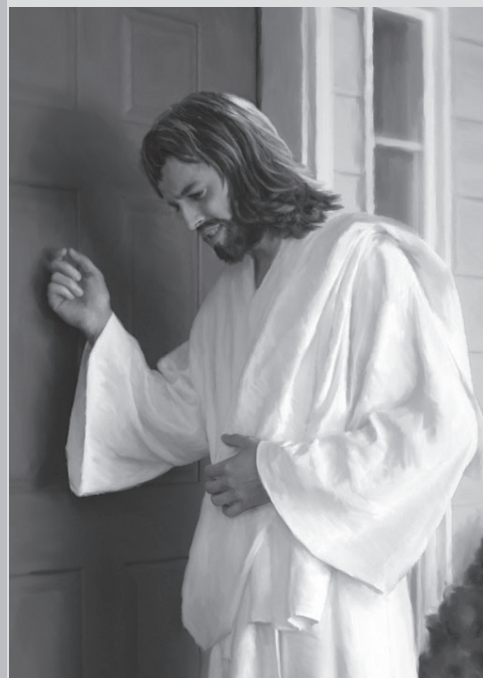
Він може вкоренити життя в клітині ураженого хворобою тіла, просто наказавши: «Зцілися!» Не питаючи дозволу, Ісус наказує небесному війству, керує зірками галактик і електронами атомів.

Однак коли Він наближається до людського розуму, «вкорінення» припиняється. Він не дає жодних наказів, не вдається до погроз, не вривається у двері. Святе Письмо зображає Спасителя, Котрий стоїть за дверима. Він стукає з максимальною ввічливістю. І якби двері були відчинені, Він увійшов би, але не різко дорікаючи за те, що Його залишили зовні, а насолоджуючись приємною вечерею зі своїм новим другом.

Якби Ісус міг одним повелінням вирішити проблему заблудлого розуму, Він уникнув би майже шести тисяч років боротьби та болю. Але Ісус знає, що послух у наказовому порядку не є рішенням. Тому, навіть незважаючи на смертельно небезпечний стан Лаодикії, Він все-таки тільки стукає.

Ісус намагається достукатися через порожнечу серця, яка завдає болю і яку Він один може заповнити; через складні проблеми, які тільки Він може вирішити; через спрагу нових горизонтів, яку тільки Він може втамувати. Його стук – у прямих докорах Духа під час читання Святого Письма, у болісному усвідомленні нашої духовної обмеженості та в заклинах справжнього друга.

Багато хто у відповідь на Його лагідний стукіт залишає двері зачиненими, вважаючи, що зможе непогано себе почувати й без Нього. Ці люди не розуміють, що відчинені двері впускають всередину Царя Всесвіту для унікального цілющого спілкування. Шановний читачу, чи є в тебе поважна причина відмовити Йому?

Рекомендації

Гідність – це риса особистості, якою має володіти кожна людина. Якщо її немає, то від цього страждають усі.

Рекомендації для виховання дітей молодшого дошкільного віку

- Створити в домі атмосферу, яка сприятиме розвитку правильної самооцінки дитини.
- По-різному показувати повагу й любов до дитини.
- Не допускати виникнення атмосфери нервозності й втоми.
- Не допускати суперництва між дітьми й викорінювати їхню впевненість у тому, що батьківську любов потрібно заслужити. Протистояти тим неправдивим ідеалам сучасного життя, які діти бачать кожного дня.
- Якомога раніше прищепити дітям позитивну самооцінку.

Рекомендації для виховання дітей старшого дошкільного й молодшого шкільного віку

- Допомогти дитині компенсувати її недоліки, розвиваючи сильні риси характеру.
- Загартувувати її волю, не завдаючи шкоди індивідуальності.
- Мінімізувати вплив сторонніх на самооцінку.
- Привчати дитину до незалежності й відповідальності.
- Навчити її бути чуйною до інших людей.

Рекомендації для виховання підлітків і юнаків

- Підготувати дитину до підліткового віку, боротися з відчуттями непотрібності й пригнічення, які притаманні підліткам і юнакам.
- Прищепити здорове ставлення до інтимного життя.
- Уміти підтримати в періоди депресій і стресів.

Рекомендації для дорослих

- Знати причини депресії.
- Протистояти негативній самооцінці.
- Надавати психологічну допомогу.

«Нелюбоб» батька

Одна жінка написала книгу, котру назвала «Маленька Леді». У ній вона розповіла про своє непросте життя. Батько не любив її, тому що дуже чекав сина, та народжувалися лише дівчатка, і вона була п'ятою дочкою в сім'ї. Коли дівчинка підросла і збагнула це, то вирішила стати хлопчиком, щоби здобути любов батька. Вона намагалася усе робити, як хлопці: носила брюки, коротко стриглася, намагалася бути мужньою. Вона виросла, стала успішною діловою жінкою, та здавалося, так і не здобула любові батька, і від цього її серцю було боляче.

Коли батько помер, дочка, передивляючись його речі, знайшла в його гаманці три фотографії. На одній були батько з матір'ю, на другій – уся родина, а на третій – вона сама.

Дівчина була так зворушена. Значить, батько любив її! Просто він не вмів цього висловити так, щоби вона зрозуміла. Усвідомлення того, що батько любив її, підтримувало дівчину усе життя.

Дорогі батьки, не приховуйте своєї любові до дітей! Пам'ятайте, вона допомагає їм жити.

КРАСА — ЗОЛОТА МОНЕТА ЛЮДЕСЬКОЇ ГІДНОСТІ

Підготувала
Олена Мехоношина

Якось колишній працівник телебачення Джоні Карсон розповів мені про те, як одна молода мама показала йому свою досить непривабливу дитину. Що можна було сказати, спостерігаючи, як гордо вона тримала на руках найдорожче для неї створіння на світі? Карсон сказав: «Оце так дитина!» Він знав, що в таку мить кожна мама дуже вразлива, тому варто десять разів подумати, перш ніж щось сказати. Чому? Тому що в нашому суспільстві приваблива дитина цінується значно більше, ніж неприваблива.

Без сумніву, людська привабливість важлива для багатьох світових культур. Тому батьки оцінюють гідність своєї дитини за її зовнішністю. Вони сподіваються на те, що в них народиться миле янголятко зі сліпучою усмішкою, сяючими очима й рожевими щічками. Але замість нього медсестра виносить їм червоне, беззубе, безволосе, зморщене й крикливе створіння, від якого першої миті навіть хочеться відмовитися. Уже тоді достоїнства маленької людини, якій не виповнилося й дня, її батьки ставлять під сумнів. Але через короткий час вони впізнають свою дитину серед тисяч інших і здатні любити лише свого малюка. Варто звернути увагу на таке: ми, дорослі, по-різному ставимося до гарних і негарних дітей, і ця різниця в ставленні серйозно впливає на розвиток особистості. Симпатична дитина має більше шансів побачити цей світ привітним. Негарна дитина часто зустрічатиме холодні й байдужі очі.

КРАСА Й ДИТИНА

З раннього віку дитина починає розуміти важливість фізичної привабливості. Від її уваги не приховати еталони, прийняті в суспільстві. Тільки сліпа дитина може не помітити, що непривабливі дівчата ніколи не стають «Міс Усесвіт» й не перебувають у центрі уваги. Негарні люди рідше стають кінозірками, їм важче одружитися, у них не так багато друзів. Негарних людей не люблять!

Не потрібно дивуватися, адже ми самі знайомимо наших дітей з культом краси. Переглядаючи класичну дитячу літературу, я здивувався, як багато казок («Гідке каченя», «Спляча красуня», «Білосніжка та семеро гномів», «Попе-

люшка») пов'язані з фізичною привабливістю. Навіть у кінофільмах («Едвард Ножиці», «Людина без обличчя») головний акцент ставиться на зовнішню привабливість, сюди також відносяться мультфільми, створені за класичними творами – «Красуня й чудовисько», «Горбун із Нотр-Дама».

Якщо дитина негарна або чимось відрізняється від інших, вона, напевно, чує про це від друзів і сусідів ще в дошкільному віці. Діти можуть бути дуже жорстокими по відношенню до інших. Часом дитина вважає, що, вказуючи людям на вади й недосконалість, вона просто виконує свою життєву місію. Малюк, який відрізняється від інших, чує про свою непривабливість з раннього віку. Для дитини занадто повної чи занадто худі, занадто високої чи занадто низької, для дитини з сім'ї ангосаксів, чия шкіра занадто смугла, чи для африканської дитини, чия шкіра занадто світла, для дитини з веснянками життя часто складається не просто. Під прицілом глузувань опиняються і генетичні, і расові особливості. Важко доводиться тому, у кого кирпатий ніс, у кого волосся занадто кучеряве чи занадто пряме, у кого великий розмір ноги, вузькі очі, хто клаповухий чи занадто високий. Такі «невідгідні» зовнішні характеристики можна перераховувати безкінечно. Емоційна реакція дитини на її негативну оцінку дуже сильна. Навіть один яскраво виражений недолік вносить трагічну ноту в життя дитини.

Вічно зайняті дорослі часто не звертають на це увагу. Поставте себе хоч на мить на місце маленької людини, і ви зрозумієте, що їй доводиться воювати за свою честь, як кажуть, не на життя, а на смерть. Образи, глузування та байдужість діють на дитину, як отруйні стріли. Кожна помилка чи невдача негативно впливає на її самооцінку. Якщо ми хочемо зрозуміти молоде покоління, ми не повинні забувати про цей драматичний аспект дитинства. Чому, наприклад, деякі діти готові витримати суворе покарання, аби тільки не ходити в школу й не відповідати на уроках? Вони не можуть пояснити той біль, якого однокласники можуть завдати їхньому беззахисному «я».

Учителі та психологи мають метод оцінки стану дітей у суспільстві, який називається «соціограма». Кож-

ного учня просять назвати трьох дітей, з якими він хотів би бути поруч. Не оголошуючи учням результати досліджень, учитель з'ясовує, хто в класі «зірка», а хто «ізгой». Хороший учитель після цього докладе максимум зусиль, щоб підтримати відкинутих дітей. Однак педагоги належать до того самого суспільства, яке виробило цю хибну систему цінностей. Часто й вони відвертаються від непривабливої дитини й тягнуться до «симпатюлі». Звичайно, кожний хороший учитель бореться з такими спонуканнями, хтось успішно, а хтось не дуже.

Часто від непривабливих дітей чекають поганої поведінки. Коли дорослим показують фотографії дітей і просять визначити неслухняних і недисциплінованих, у більшості випадків вони вказують на негарних. Негарних дітей часто вважають нечесними. «Якщо говорити про риси характеру й особистісні якості, – пишуть дослідники Еллен Бершейд і Елайн Уолстер, – ми схильні приписувати все найкраще привабливим. А питає, хто гарний, а хто – ні, не виникає вже зі шкільної лави».

Караючи дітей, дорослі бувають більш поблажливими саме до гарних дітей. Навіть за той самий вчинок негарну дитину карають суворіше.

Не дивно, що діти дивляться на людей з таких самих позицій, і таке ставлення формується з раннього віку. Під час одного дослідження перед малюками поставили два портрети: один – привабливої дорослої людини, а інший – непривабливої. Малюки вибрали образ привабливої людини. Інші дослідження показали, що навіть у ясельному віці симпатичні діти більш популярні серед своїх однолітків.

Діти чудово розуміють силу зовнішньої привабливості. Вони стикаються з цим щодня. З раннього віку діти асоціюють гарних людей з добром, успіхом і високим становищем у суспільстві; негарні люди в їхніх очах – це обов'язково погані люди, яких потрібно боятися та яких відкинуло суспільство. Враховуючи це, не варто дивуватися, що діти прагнуть дружити з привабливими, уникаючи спілкування з непривабливими.

**Продовження читайте
в наступному номері
газети**

ФІЗІОЛОГІЯ ДОВІРИ

Довіра – необхідний елемент дружиби, шлюбу, бізнесу й успішного життя. Як у нас з'являється довіра до тієї чи іншої людини, висловів, фактів? Сьогодні це тема наших роздумів.

Бернелл Болдвін, нейрофізіолог

ОКСИТОЦИН І ДОВІРА

Довіра формується в нашому розумі, і головну роль в цьому відіграє гормон окситоцин. Ми звикли говорити про цей гормон у контексті вагітності, породілля, матері, що годує дитину грудьми, проте його значення у формуванні довіри визнали не так давно.

Якщо ввести окситоцин у носові ходи людини й попросити в неї грошей, то вона віддасть їх добровільно навіть незнайомцеві. У контрольній групі людей, які не піддавалися дії окситоцину, таке відбувалося рідко.

Товариські люди мають вищий рівень окситоцину, ніж замкнуті та хворі на шизофренію, що мають нестачу цього гормону. У сім'ї, де переважають близькі, довірливі стосунки між подружжям, як у чоловіка, так і в дружини відзначають вищі показники окситоцину в крові. І навпаки, у сім'ях, де спостерігається відчуження й охолодження в стосунках, у подружжя відзначені низькі показники окситоцину.

АНАТОМІЯ «ОКСИТОЦИНОВОЇ» СИСТЕМИ ДОВІРИ

Вищі центри мозку передають імпульс у гіпоталамус, який у свою чергу посилає сигнал у шишковидну залозу, де й вивільняється окситоцин. Потім цей гормон потрапляє в кров і розноситься по всьому організму.

ДІЯ ОКСИТОЦИНУ

Що відбувається в організмі, коли на нього діє окситоцин? Рівень довіри зростає, покращується соціальна пам'ять. Відданість, взаєморозуміння між людьми також збільшуються. Зв'язок між матір'ю та немовлям стає сильнішим. Під дією цього гормону в матері, яка годує грудьми, з'являється більше молока й формується материнський тип поведінки. На батька окситоцин також впливає. Експерименти на лабораторних тваринах показали, що і в самок, і в самців-батьків підвищення рівня окситоцину призводить до того, що вони краще дбають про своїх дитинчат. Але коли самцю-батькові вводили препарат, який блокує роботу окситоцину, то він починав ігнорувати свої батьківські обов'язки та навіть міг з'їсти своїх дитинчат.

Окситоцин зменшує страх, тривогу, послаблює реакцію організму на стрес, стирає пам'ять про негативний досвід і переживання.

У результаті генетичних досліджень з'ясувалося, що здатність виділяти більшу кількість окситоцину може передаватися від одного покоління, яке пережило позитивний досвід довірливих відносин, до іншого.

РІВЕНЬ ОКСИТОЦИНУ В ДІТЕЙ

Як відомо, окситоцин сприяє виробленню грудного молока, а також спонукає матір дбати про своє немовля. Чим довше мати годує дитину грудьми, тим

довше підтримується високий рівень окситоцину. Цей факт дуже важливий для формування характеру дитини. Дослідження показали, що моральний тиск на дитину й зневажливе ставлення до неї призводять до різкого зменшення вироблення окситоцину протягом усього життя. Досліджуючи вихованців дитячих будинків у Росії та Румунії, спеціалісти відзначали низький рівень окситоцину в їхній крові навіть після того, як їх усиновлювали турботливі й люблячі сім'ї.

У дітей спостерігається значне збільшення рівня окситоцину лише після 30 хвилин спілкування з мамою. У сиріт такого ефекту немає. Знижене вироблення окситоцину закріплюється й залишається майже на все життя, що призводить до негативних наслідків у формуванні стосунків із людьми.

ОКСИТОЦИН І АЛКОГОЛЬ

Якщо вагітна жінка вживає алкогольні напої, то рівень окситоцину в її крові і крові її дитини значно знижується.

ОКСИТОЦИН І ФІЗИЧНІ ВПРАВИ

Фізична активність значно збільшує вироблення окситоцину.

ЛОБНІ ДОЛІ Й ДОВІРА

Дослідження показали, що лобні долі беруть участь у формуванні духовного компонента довіри. Ця міцна основа для духовної сфери людини закладається у вищих центрах її розуму. Лобні долі також є центрами рішень, мотивації, віри, надії та безумовної любові.

Горизонтальний напрям довіри – довіра до ближніх – дуже важливий. Але вертикальний напрям довіри – довіра до люблячого Бога – це ще важливіший аспект.

Псаломсвієць говорить: «Краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на людину, краще вдаватися до Господа, ніж надіятися на вельможних!» (Псал. 117:8, 9).

СПРАВЖНЯ ДОВІРА

У Посланні апостола Якова 2:19 читаємо: «Та й демони вірують, – і тремтять». Існує величезна різниця між теоретичним прийняттям факту й глибокою довірою до когось.

Теоретичне визнання факту чи якоїсь ідеї є досить поверховим. Така віра, як правило, тимчасова й неефективна. Інша справа, коли людина має міцну віру в істину, яка народжує довіру й спонукає до гармонійного розвитку особистості, до правильного формування характеру й поведінки. Наведу приклад із Біблії. Йов довіряв Богові, незважаючи на обставини, свої почуття й переживання, і Бог виправдав його довіру. Довіра Йова Богові не змінювалася під впливом жаклих подій. Божий чоловік промовляє: «Ось Він мене вб'є, і я надії не матиму...» (Йова 13:15).

Сучасна людина також бажає когось чи чомусь довіряти, шукає чо-

гось стабільнішого, ніж голослівні заяви з трибун про мінливість економічної ситуації.

Ми знаємо, що Біблія є основою всіх принципів, істини, яка може надихнути й провести через усі життєві бурі. Той, Хто вирішив померти замість нас, гідний нашої довіри в усіх життєвих обставинах. Довіра до Божественної сили впливає на наше здоров'я.

Довіра – це джерело, яке б'є із серця, сповненого віри. І ця справжня віра стає диханням усього нашого єства.

ЯК ПІДВИЩИТИ РІВЕНЬ ДОВІРИ

Звичайно, той, хто хоче, щоб йому довіряли, має бути чесним, вірним і щиро зацікавленим у нашому благополуччі – це допомагає нам йому довіряти. Усе це ми повинні випробувати й перевірити. Ми можемо досягнути цього, якщо будемо проводити разом час, переживати досвіди. Звичайно, ми маємо перевіряти й себе, перш ніж зможемо побудувати міцну основу для щирих відносин з кимось. Соціальна довіра включає позитивну оцінку намірів і характеру людини.

Так само формується й наша довіра до Бога. Це відбувається шляхом перевірки Його обіцянок і випробування Його вірності. Псаломсвієць підкреслює важливість такого підходу у відносинах з Богом: «Скуштуйте (тобто спробуйте, випробуйте. – Прим. пер.) й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!» (Псал. 33:9). Віра є невід'ємною частиною формування довіри. Це основа довіри. Згідно з Посланням до римлян 10:17, «віра – від слухання, а слухання – через Слово Христа». Це значно більше, ніж імпульсивне рішення. Коли віра випробовується труднощами й підтверджується досвідом, вона може перерости в глибоку беззастережну довіру. І така довіра стане благословенням для всіх навколо.

ДОВІРА Й ЗДОРОВ'Я

Ми з вами вже говорили про те, що окситоцин сприяє зменшенню стресу й страху. Імпульси від центрів кори головного мозку, що відповідають за довіру, зменшують чи зовсім усувають вироблення тривожних імпульсів із нижчих центрів головного мозку. Це призводить до зменшення страху, тривоги, стресу й зростання здатності організму боротися з проблемами. Користь для здоров'я від цього ефекту неможливо переоцінити, бо страх, тривога й стрес збуджують симпатичну нервову систему, змушуючи її негативно впливати на серце, й автономну нервову систему, що призводить до порушення функцій внутрішніх органів.

Незмінна довіра Богові формує цілісну, успішну, гармонійну особистість. Життя людини стає радіснішим і щасливішим. Довіра до Бога є справжніми ліками від стресу, вона допомагає людині жити повноцінним життям. Ми щиро пропонуємо вам скористатися цими ліками.

Ройбуш: чай із листя червоного куща

На батьківщині ройбушу, чи ройбосу (*Aspalathus linearis*), у Південній Африці, місцеві жителі вже протягом тривалого часу вживають його як духмяний напій із пікантним ароматом. Не так давно виявили, що ця рослина містить в собі багато поліфенольного антиоксиданту, що сприяє покращенню здоров'я.

Ройбос (ройбуш) – квітучий «червоний кущ», який росте в провінції Західний мис (ЮАР) приблизно за 250 км від Кейптауна. Ройбуш – рослина, заввишки близько 152 см. Вона має червонувато-коричневі стебла та яскраво-зелене голкоподібне листя. Оскільки ця рослина належить до родини бобових, її корінь має клубні, що містять азотфіксуючі бактерії. Ця особливість наділяє «червоний кущ» здатністю виживати в кислотних ґрунтах району Кедрових гір Західного мису.

КОРИСТЬ

Крім високого рівня поліфенольних антиоксидантів, які містяться в ройбуші, існує ще одна причина, чому він став популярним напоєм. Це м'який смак чаю, що не містить кофеїну. Завдяки цьому ройбуш має переваги перед звичайними зеленими й чорними чаями, приготованими з *Camellia sinensis*. У нього також низький рівень танінів, тому він не має гіркого чи терпкого смаку, притаманного багатьом чайним напоям.

Завдяки низькому вмісту таніну ройбуш позитивно впливає на здоров'я людей, котрі мають проблеми з травленням, при яких не рекомендується вживати напої, що містять танін. Таніни зв'язують залізо й, відповідно, знижують його засвоєння. Ці якості танінів, однак, можуть бути корисними для людей, які вживають багато заліза. Деякі чаї, такі, як чорний і м'ятний, можуть пригнічувати засвоєння заліза на 80-90 %.

АНТИСПАЗМАТИЧНИЙ ЕФЕКТ

Можливо, саме завдяки високому вмісту флавоноїдів ройбуш використовують як антиспазматичний засіб. У Південній Африці його застосовують для зменшення спазмів у немовлят. Мешканці цього регіону також використовують ройбуш для послаблення кишкових спазмів і розладів травлення в дорослих. Згідно з твердженнями дослідників, ройбуш, який містить велику кількість поліфенольних антиоксидантів, може захищати людину від серцево-судинних захворювань. Також цей чай запобігає судинним ускладненням при діабеті.

ЗАХИСТ ВІД РАКУ

Флавоноїди, котрі містяться в ройбуші, проявляють антимутагенну активність. Ройбуш запобігає розвитку пухлин шкіри. Його флавоноїди можуть захищати від генетичних мутацій клітин. Дослідження продемонстрували, що екстракт ройбушу посилює вироблення антитіл.

ІНШІ КОРИСНІ ВЛАСТИВОСТІ

Ройбуш використовується при респіраторних захворюваннях. Цей чай має селективний бронхорозширюючий ефект і протизапальну активність. Лікарі стверджують, що ройбуш допомагає в лікуванні алергії, екземи та інших захворювань. Одне з досліджень, проведених у Японії, засвідчило, що при вживанні ройбушу в пацієнтів з дерматитом спостерігалось значне зменшення свербіжів.

Шановні читачі! Видавництво «Джерело життя»

пропонує вам на 2014 рік такі християнські періодичні видання:

1. **«Вічний Скарб»** (рос., укр. мова) – щомісячна місіонерська газета. Добровільний внесок – 60 коп.
2. **«Моя здоровая семья»** (рос. мова) – щомісячна медико-місіонерська газета. Добровільний внесок – 1 грн. 50 коп.
3. **«Флешка»** (рос., укр. мова) – раз на два місяці, інформаційно-молодіжна газета. Добровільний внесок – 2 грн.
4. **«Скарбничка»** – (рос., укр. мова) – щомісячна дитяча місіонерська газета. Добровільний внесок – 1 грн.
5. **«Ознаки часу»** (рос., укр. мова) – раз на квартал, суспільно-релігійний журнал. Добровільний внесок – 6 грн.
6. **«Дружболандия»** – (рос. мова) – щомісячний дитячий журнал. Добровільний внесок – 4 грн.
7. **«Страна историй»** – (рос. мова) – підлітковий місіонерський журнал раз на два місяці. Добровільний внесок – 7 грн. 50 коп.

Повідомляємо, що видавництво «Джерело життя» у 2014 році продовжує випуск нової інформаційно-релігійної газети **«В спектрі»**, яка виходить раз на два місяці. Газета містить в собі позитивну духовну інформацію для секулярного суспільства. Щоб забезпечити наклад і своєчасний вихід у світ цього видання, просимо вашої підтримки у вигляді добровільних пожертвувань в розмірі 50 коп.

Шановні друзі! Якщо ви бажаєте в 2014 році отримувати одне або декілька зазначених вище періодичних християнських видань, просимо звертатися до міжобласних книжкових центрів видавництва «Джерело життя», адреси і телефони яких наводимо нижче:

21027, м. Вінниця, вул. Келецька, 50 а, тел. (0432) 57-89-50
Для читачів Вінницької, Житомирської та Хмельницької областей.

83048, м. Донецьк, вул. Байдукова, 89, тел. (062) 381-22-10
Для читачів Донецької та Луганської областей.

49008, м. Дніпропетровськ, вул. Наримська, 46
Для читачів Дніпропетровської, Запорізької та Харківської областей.

02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20 а, тел. (044) 542-31-92
Для читачів Київської, Сумської та Чернігівської областей.

02139, м. Київ, вул. Микитенка, 20 а, тел. (044) 542-31-94
Для читачів м. Києва.

58008, м. Чернівці, вул. Коростишевського, 6-а, тел. (0372) 54-99-36
Для читачів Івано-Франківської, Тернопільської та Чернівецької областей.

18002, м. Черкаси, вул. Пушкіна, 90 тел. (0472) 32-18-98
Для читачів Кіровоградської, Полтавської та Черкаської областей.

79041, м. Львів, вул. Багряного, 36-а, тел. (0322) 37-12-13
Для читачів Волинської, Закарпатської, Львівської та Рівненської областей.

54024, м. Миколаїв, вул. 5-а Інгульська, 19-а, а/с 45, тел. (0512) 55-65-65
Для читачів Криму, Миколаївської, Одеської та Херсонської областей.

Шановні читачі! Редакція звертається з великим проханням не використовувати християнську друковану продукцію в побутових цілях. Якщо ви її прочитали, подаруйте іншим.

Дякуємо за увагу! Божих вам благословень!

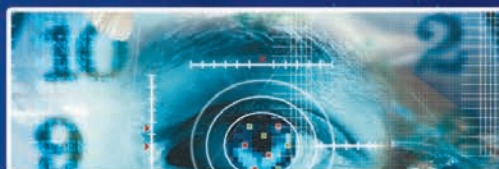
Дивіться на телеканалі "Надія" в прямому ефірі
щосередини о **20:00**

В ГРУДНІ:

Чи дійсно мертві є мертвими?

Розвінчані міфи про смерть

Тисяча років миру

Неймовірне тисячоліття після повернення Христа

Чи справді диявол править пеклом?

Правда про пекло і його правителя

Божий план здорового способу життя

Перевірені рецепти продовження життя

0 (800) 50 157 80
+380 93 50 157 80

+380 66 707 000 5
+380 98 707 000 5

www.biblefact.info
contact@biblefact.info

5° сх.д., 12 284 V, SR 27.500, FEC 3/4
contact-hope

Наша адреса:

Щомісячна газета «Вічний Скарб»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Богословська експертиза: докторант богослів'я Ігор Корещук
Відповідальний редактор: Яна Хорошун
Над номером працювали: Віліна Меркулова, Мирослав Джулай
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк
Коректори: Людмила Шаповал, Наталя Сквіра
Дизайн та верстка: Тетяни Романко
Наклад: 100 000 прим.
Адреса: 04071, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 467-50-72

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, то можете це зробити через банк.

Наші реквізити:
Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Київ

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідчення про державну реєстрацію
Серія КВ №8176 від 03.12.2003

www.lifesource.com.ua